

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

FAKULTA PEDAGOGICKÁ

KATEDRA ČESKÉHO JAZYKA A LITERATURY

Příběh divadelního souboru Kolofantí

DIPLOMOVÁ PRÁCE

Jana Součková

Učitelství pro 1. stupeň ZŠ

Vedoucí práce: PaedDr. Jiří Staněk CSc.

Plzeň 2020

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci vypracovala samostatně s použitím uvedené literatury a zdrojů informací.

V Plzni, 29. dubna 2020

.....
vlastnoruční podpis

Poděkování

Mé poděkování patří PaedDr. Jiřímu Staňkovi, CSc. za odborné vedení, trpělivost a ochotu, kterou mi v průběhu zpracování diplomové práce věnoval.

ZADÁNÍ KVALIFIKAČNÍ PRÁCE

OBSAH

ÚVOD	5
1 Zrod divadelního souboru Kolofantí	7
1. 1 Kde to všechno začalo?	7
1.2 Divadelnictví v obci.....	8
1. 3 Divadelní soubor při Osvětové besedě Koloveč.....	9
1.4 Založení souboru Kolofantí.....	10
2 Repertoár	12
2. 1 Scénáře	12
2.2 Divadelní hry	14
2. 2. 1 Křest	15
2. 2. 2 Katka a bude z ní matka.....	16
2. 2. 3 Přijďte k nám zase, my k vám taky nechodíme	17
2. 2. 4 Předváděčka	18
2. 2. 5 Sauna	19
2. 2. 6 Srovnej mu tu čepici	21
2. 2. 7 Zoo.....	21
2. 2. 8 Urologie	22
2. 2. 9 Zbývá příběh náš.....	23
2. 2. 10 Je to náš syn.....	24
2. 2. 11 Peklo v nebi	25
2. 3 Já jako divák	26
2. 4 Postřehy ze zkoušek	27
2. 5 Mimodivadelní činnost souboru.....	28
3 Osobnosti amatérského kolektivu	30
3. 1 Rozhovory s členy DS.....	31
3. 1. 1 Rozhovor s dramaturgem a hercem	31
3. 1. 2 Rozhovor s herečkou	34
3. 1. 3 Rozhovor s hlavním zvukařem	36
4 Reflexe	39
5 Didaktická aplikace tématu na 1.stupni ZŠ	42
ZÁVĚR.....	44
RESUMÉ	45
SEZNAM LITERATURY	46

PŘÍLOHY 1: Přehled her a hereckého obsazení	47
PŘÍLOHY 2: Články	60

ÚVOD

Divadelní soubor Kolofantí působí v městysi Koloveč již od roku 2010. Počátky divadelnictví v našem městečku sahají až do roku 1860, kdy se pár mladých „chasníků“ o masopustním veselí domluvilo na ztvárnění úsměvné kolovečské historky o mlýně, který přemílá staré báby na mladá děvčata. Přestrojili se za mlynáře a s maketou dřevěného mlýna, který si sami sestrojili, jezdili s povozem taženým koňmi v masopustním průvodu a lákali k sobě staré babičky s příslibem nového mladistvého života. Touto taškařicí, dalo by se říci, začala divadelní historie Kolovče.

Cílem diplomové práce je představit historii a současnost amatérského divadelního souboru Kolofantí. Po zveřejnění tématu diplomové práce: Amatérský divadelní soubor, jsem neváhala a o toto téma projevila zájem. Pomocníkem při rozhodování mi byla moje maminka, která je totiž členkou Divadelního souboru Kolofantí již od jeho založení.

Prvním impulsem k psaní práce byl rozhovor s režisérem divadelního souboru, Martinem Volfem. Pan Volf mě zná takřka od dětství a několikrát již usiloval o to, abych se k divadelnímu soboru taktéž přidala. Prozatím mi to však mé pracovní a studijní povinnosti nedovolují. Nebylo tedy těžké sjednat si s ním schůzku. Dalším krokem při zpracování práce bylo zjišťování podrobnějších informací o historii divadelnictví v Kolovči. Využila jsem knihy Dějiny Kolovče a okolí od Jana Šindeláře a aktualizovanější verzi: Koloveč, obrazy z dějin a současnosti městečka od Karla Bláhy. Nicméně získané informace nebyly dostačující. Dle slov režiséra existoval v obci divadelní soubor, vedený paní Marií Wohlmuthovou, která si vedla podrobnou kroniku svého souboru. Obrátila jsem se proto na místní úřad. Zde jsem byla odkázána na Státní oblastní archiv v Horšovském Týně. Po několika telefonátech jsem byla odkázána zpět do Kolovče. Při podrobnějším zkoumání místního archivu byla nakonec kronika divadelního souboru paní Wohlmuthové nalezena.

Při psaní diplomové práce mi byla velkou oporou kronika Kolofantů, pečlivě vedená paní Janou Bartákovou, kronikářkou městyse.

Využila jsem taktéž internetové zdroje k dohledání článků či recenzí o divadelním souboru. Nedílnou součástí práce budou rozhovory s herci a organizátory divadelního souboru.

Práce bude rozdělena do pěti hlavních kapitol a několika podkapitol. První kapitola se bude zabývat samotným místem dění, zrodu a vzniku divadelního souboru

Kolofantí – městysem Koloveč. V této kapitole se dále ponořím do historie divadelnictví naší obce s odkazem na místní tradici „Přemílání starých bab na mladá děvčata.“ Dále zde bude uveden samotný zrod divadelního spolku a okolnosti s tím spojené. Uveřejním i rozhovor se zakladatelem a režisérem DS Martinem Volfem.

Druhá kapitola bude věnována repertoáru divadelního souboru. S komentáři režiséra zde představím jednotlivé hry, jejich premiéry i reprízy. U každé hry bude uvedena anotace. Také v této části zmíním i mimodivadelní činnosti souboru a svůj osobní pohled jakožto pohled diváka.

Třetí část diplomové práce bude zaměřena na osobnosti amatérského kolektivu. Budou zde uveřejněny osobní rozhovory s některými aktéry či organizátory souboru.

Jelikož soubor Kolofantí nezůstal jen na místní scéně, ale objevil se i na jevištích jiných měst, je samozřejmé, že se o nich dozvídáme z různých mediálních zdrojů. Ve čtvrté kapitole přiblížím „Jak divadelní soubor vidí okolní svět“. Důkazem budou nesčetné novinové články či reportáže a dialogy s aktéry amatérského divadelního souboru Kolofantí.

Poslední část diplomové práce bude věnována úvaze o působení divadelních ochotníků a divadla obecně v širším měřítku, zejména na děti a mládež. Zmíním se také o využití divadelních a dramatických prvků, které využívám ve své pedagogické praxi.

Součástí diplomové práce budou přílohy s články z medií a v neposlední řadě také přehledné tabulky s přehledem her a hereckého obsazení.

1 Zrod divadelního souboru Kolofantí

„Kolofantí,“ touto přezdívkou nás, občany městyse Koloveč, odedávna všichni nazývají. A proč tak nepojmenovat divadelní soubor? Martin Volf, zakladatel a režisér DS, přejal toto označení coby název celého divadelního souboru. Jak uvádím výše, vše začalo v jednom poklidném městečku zvaném Koloveč...

1. 1 Kde to všechno začalo?

Divadelní spolek Kolofantí nás přivádí do poklidného městečka Koloveč. Toto městečko získalo zlatou stuhu a titul Vesnice roku Plzeňského kraje 2010. S tímto titulem postoupila obec i do celostátní soutěže, kde se umístila na krásném druhém místě. Mimo to Koloveč obdržel mimořádnou cenu od Kulturního sdružení České republiky za udržování lidových tradic. Právě lidová tradice, a to „Přemílání starých bab na mladá děvčata,“ má v historii naší obce velikou zásluhu na samotném založení Divadelního souboru Kolofantí.¹

Městys Koloveč leží ve východní části okresu Domažlice, přibližně 15 kilometrů od okresního města. Městys tvoří od roku 1991 dvě části – hlavní část Koloveč a obec Zíchov, která je vzdálená asi 3 km východně od hlavní části. Koloveč je také spádovým centrem pro okolní obce a jejich občany, a to jak z hlediska základních služeb, zajištění předškolního a školního vzdělávání, tak kulturního vyžití občanů.

Koloveč je sice jen tisícové městečko, ale o kulturní život a zábavu zde není nouze. Pro sportovní nadšence zde nechybí fotbalové hřiště včetně zázemí (klubovna, restaurace, tribuny), tenisové a volejbalové antukové kurty, dětské hřiště a tělocvična Základní školy Koloveč. Nachází se zde tzv. „Stará cihelna,“ která je hojně využívána pro různé koncerty, vystoupení, hry, v zimním období je odsud slyšet smích dětí, bobujících a sáňkujících na strmém svahu, vedoucím do cihelny.

V roce 2010 byla v městysi vystavěna budova nového kulturně administrativního centra a od té doby se zde každoročně konají nejrůznější plesy, dětské bály, soutěže a výstavy.

¹ Dostupné z: <https://plzen.rozhlas.cz/vesnice-roku-2010-plzenskeho-kraje-kolovec-ziskala-v-celostatnim-klani-stibro-6776177>
<http://www.vesniceroku.cz/vysledky/?rok=2010&obec=41>
<https://www.mmr.cz/cs/pro-media/tiskove-zpravy/2010/vitezem-souteze-vesnice-roku-v-plzenskem-kraji?feed=Tiskove-zpravy>

Dne 24. 9. 2010 bylo kulturní středisko slavnostně otevřeno pasováním 10 kolovečských občanů. Toto pasování bylo vyjádřením úcty občanům za to, že zde trvale žijí přes 20 let. Organizaci celého dne měl na starost Martin Volf coby zakladatel divadelního souboru, spolu s dalšími členy DS a starostou městyse Ing. Václavem Perglem. Nechybělo vystoupení mažoretok a pěveckého sboru Mlejnek Základní školy Koloveč.

Právě divadelní spolek Kolofantí zde svou první hrou s názvem Křest, jen 6 dní po slavnostním otevření KD, odstartoval svou dlouhou cestu plnou úspěchů. „*Bylo slunečné počasí a účast hojná.*“ Tak zněl první zápis kronikářky DS Jany Bartákové. Kulturním dům je také hlavním zázemím pro divadelní zkoušky souboru.

1.2 Divadelnictví v obci

Vše začalo roku 1860, kdy se parta mladých „chasníků“ domluvila na sehrání scény o mlýně, který přemílá staré báby na mladá děvčata. Kde se ale vzal takový mlýn?

Kdysi dávno občané Kolovče museli vozit semlít své obilí do okolních vesnic. Bylo to dáno tím, že vesnice neměla dostatečně velký vodní tok, na němž by mohl být postavený mlýn. A tak jeden činný místní občan postavil mlýn parní. Brzy se ale ukázalo, že parní mlýn nemůže konkurovat mlýnům vodním. Jeho údržba byla velmi drahá a mouka nekvalitní. Všichni místní mlynáři raději dále jezdili do okolních vesnic. K parnímu mlýnu se trousily s mletím jen staré babičky – výměnkářky se svými pytlíčky obilí. Mlynáři z okolí viděli, jací zákazníci kolovečskému sedlákovu zbyli, a začali roztrušovat, že babky k němu chodí, aby semlel je, aby opět omládl. Proto mlynář raději mlýn zrušil. Místní chasa však na posměch postavila maketu mlýna a o masopustním veselí s ním projížděla po obci a karikovala přemílání bab na mladá děvčata.² Tento masopustní zvyk se ustálil na lidovou hru, taškařici. Sláva omlazujícího mlýna se roznesla široko daleko. Některé prameny uvádějí, že taškařice o divotvorném mlýně vznikla již v roce 1858. „*Obrázek v museu klatovském, malovaný na dřevěné desce, má letopočet 1858. Střed obrázku tvoří mlýn větrný, do nějž dopravují mužové staré, šeredné ženy.*“ Dr. Karel Hostaš: Český Lid, XIX³

² Dostupné z: <https://www.mestyskolovec.cz/cs/mestyskolovec-historie/>

³ Šindelář, Dějiny Kolovče a okolí, 1936, str. 236

Roku 1935 bylo přemílání i nafilmováno. Spisovatel Jan Neruda napsal do Humoristických listů tento veršík (1879): „*Máte-li kde starou pannu škaredou a zvětšlou, pošlete ji do Kolovče, oni Vám ji přemelou*“⁴

Lidová taškařice zůstala v podvědomí lidí i nadále. Dokládá to např. fotografie kolovečského divotvorného mlýna z roku 1929 či 1934.

Po delší odmlce vešla hra do podvědomí lidí v letech 1947 a 1959. Nastala další odmlka a roku 1983 se „lopatky mlýna“ znovu rozpohybovaly. Od roku 1991 se hra inscenuje jednou za čtyři nebo pět let. V roce 1991 ji režírovaly M. Wohlmuthová a ředitel kolovečské školy, Karel Řeháček,

1. 3 Divadelní soubor při Osvětové besedě Koloveč

Po dlouhém bádání a zjišťování, telefonování a návštěvách úřadu městyse Koloveč se mi nakonec podařilo objevit i dávno zapomenutou kroniku divadelního souboru paní Marie Wohlmuthové. Nejprve jsem byla městysem odkázána na Státní oblastní archiv v Horšovském Týně, kde by údajně měla být kronika divadelního souboru či starší kroniky obce. Z Horšovského Týna mě opět odkázali na náš městys. Po další návštěvě úřadu se mi již podařilo dohledat jak kroniku obce, ve které se kronikářka městyse Jana Bartáková o divadle Wohlmuthových zmiňuje, tak samotnou kroniku divadla psanou přímo paní Wohlmuthovou.

Divadelní soubor založila při Osvětové besedě roku 1960. Měla chuť pracovat s dětmi a rozvíjet v nich dramatickou duši. Sama jako dítě působila v loutkovém divadle v Kolovči, které založil její otec. Soubor byl zpočátku veden jako dramatický kroužek. V roce 1962 začala p. Wohlmuthová navštěvovat divadelní kurzy v Plzni pod vedením manželů Bařkových. Tyto kurzy ji natolik oslovily, že se rozhodla založit oficiální divadelní soubor složený z dětí, které navštěvovaly místní školu. Zkoušky souboru se konaly ve škole nebo v bytě Wohlmuthových.

První divadelní hrou před publikem byla v roce 1961 inscenace pohádky Popelka. Rok poté byla sehrána hra Šípková Růženka. S touto dětskou inscenací se dětský soubor OB Koloveč účastnil Okresní dětské divadelní soutěže STM, kde obsadil dokonce 1. místo.

K repertoáru souboru patřily především inscenace již známých pohádek a příběhů, například: O Slunečníku, Měsíčníku a Větrníku, Tři zlaté vlasy děda Vševěda,

⁴ Bláha, Obrazy z dějin a současnosti městečka, 2009, str.99

Radúz a Mahulena a další. V roce 1967 soubor poprvé nastudoval hru Babička, ve které účinkovali i dospělí. Premiéra Babičky proběhla 21. 2. 1967 v kolovečské sokolovně. „*Hrálo se dopoledne i odpoledne. Ještě nikdy nebyla na našem divadelním představení taková návštěvnost jako nyní,*“ uvádí paní Wohlmuthová ve své kronice.

Mimo vlastní představení vystupoval soubor i při různých kulturních událostech jako je MDŽ nebo vítání občánků. Mimo to se děti ze souboru pravidelně účastnily dětské divadelní přehlídky, kterou pořádal Okresní osvětový dům, Okresní dům pionýrů a mládeže OV ČSM v Domažlicích, i letních soustředění v Bělé nad Radbuzou, Třebíči či Pivoni, kde se sešly s ostatními dětskými soubory.

Od roku 1967 začali manželé Wohlmuthovi vést rozhlasový, recitačně dramatický kroužek osvětové besedy v místní škole.

Do činnosti samotného souboru se zapojil také manžel paní Wohlmuthové, který se stal maskérem a zároveň se podílel na výběru her a hereckého obsazení. V roce 1966 také soubor tančil Českou besedu v Horšovském Týně pro pionýry z tehdejší NDR.

Po 32 letech se v neděli 25. srpna 1991 opět roztočily lopatky slavného „kolovečského mlýna na přemílání bab.“ Pod vedením p. Wohlmuthové a Karla Řeháčka, tehdejšího ředitele Základní školy v Kolovči, se lidové komedie zúčastnilo přes 80 ochotníků a členů divadelního souboru OB Koloveč. Lidová hra měla veliké úspěchy. Koloveč tehdy zaznamenal až devítitisícovou účast. Takovou slávu Koloveč ještě nezažil.

Roku 1994 se již ovdovělá paní Wohlmuthová rozhodla zrušit činnost souboru. „*Proč? Nejsou podmínky na provozování kultury. Doufám, že po čase se najde stánek kultury a opět se v Kolovči bude hrát divadlo. Uzavírám svoji činnost v OB, kterou jsem vedla 35 roků.*“ Tak zní poslední zápis k divadelnímu souboru OB Koloveč paní Marie Wohlmuthové.

Nicméně v letech 1997, 2000 a 2005 se ještě režijně, spolu s panem Řeháčkem, na nastudování Kolovečského mlýna podílela.

8. 8. 2009 se odehrálo další mletí. Režiséry hry se tentokrát stali Karel Cozl a Karel Kobr. Právě v tomto roce se hry dramaturgicky účastnil i Martin Volf.

1.4 Založení souboru Kolofantí

Psal se rok 2009, srpen. Účastníci a aktéři „přemílání bab“ se sešli v restauraci na Zíchově, aby oslavili úspěšné vystoupení. Všichni hovořili o tom, jak se jim vystoupení

podářilo. Padla zde i myšlenka, že by nebylo špatné, kdyby v Kolovči fungoval nějaký divadelní soubor, který by tuto hru zaštitil.

Jedním z účastníků byl i Martin Volf. „*To mě vezl domů Karel Cozl, tak jsem o tom tak přemýšlel a říkám mu: Hele Karle, já ještě počkám rok, a když nikdo s tou iniciativou nepřijde, tak já ten soubor prostě založím. Napíšu divadelní hru a budeme to hrát.*“ Rok s rokem se sešel a Martin Volf opravdu jednu divadelní hru napsal. Sám autor tvrdil, že v životě neviděl ani žádný scénář a neměl žádné teoretické znalosti o tom, jak by to mělo vypadat. Napsal hru, k níž mu byla inspirací návštěva křtu klavírního křídla v Domažlicích. „*Napsal jsem role, vytipoval jsem si lidi a oslovil je.*“

18. 3. 2010 se v obřadní síni Městyse Koloveč sešli všichni budoucí aktéři (herci), aby jim režisér předal scénáře a přidělil role. Začala 1. čtená zkouška hry s názvem Křest. „*Ozývaly se úplné salvy smíchu,*“ píše kronikářka DS Jana Bartáková. Po této první zkoušce se herci začali scházet každý čtvrtek od 19 hodin. Nejdříve šlo o zkoušky poločtené a později je režisér „donutil“ k učení se scénáře nazpaměť. Již 6. května mohl konstatovat, že nikdo již nepotřebuje v ruce držet text.

Byl jmenován také divadelní výbor a různé další funkce. Výbor byl schválen 22. 4. 2010. Původní počet členů spolku byl devatenáct. Aby mohl spolek samostatně finančně hospodařit, musel si vytvořit své stanovy, které byly podmínkou pro získání identifikačního čísla.

Dne 13. 5. 2010 se konala první výborová schůze. V květnu také do souboru přibylo několik dalších členů. Celkem tedy soubor sčítal 22 lidí, včetně členů zastupitelstva. Po vybudování nového kulturně administrativního centra se zkoušky souboru dne 17. 6. 2010 přemístily na „pevné jeviště.“

V Domažlickém deníku z roku 2010 dokonce vyšel článek o kolovečských ochotnících, publikovaný Helenou Bauerovou. Martin Volf se v rozhovoru zmiňuje o založení divadelního spolku: „*Ochotničení mělo v Kolovči velkou tradici. Ustalo někdy v devadesátých letech a udržovalo se prakticky jen mlýnem. Nemůžeme ani říci, že navazujeme na dřívější divadlo. Protože se jednalo o velkou pomlku, jdeme prakticky od začátku.*“

A jak vlastně režisér sháněl své herce? Z rozhovoru s ním jsem poznala, že je to muž činu a jen tak se nedá odbýt. To jsem poznala i na vlastní kůži. Jelikož jsem kdysi, ještě na základní škole, účinkovala jak v pěveckém sboru Mlejnek, navštěvovala dramatický kroužek ve škole a coby asistent pedagoga na ZŠ vedla dva taneční kroužky a následně i menší pěvecký sbor, se kterým jsem vystupovala při různých kulturních

událostech v Kolovči, několikrát mě již oslovil. Ještě před rokem, když psal novou hru „Peklo v nebi“, mě oslovil s tím, že má pro mne hlavní roli. Prozatím mi však pracovní a studijní povinnosti nedovolují stát se jedním z členů divadelního souboru.

Po napsání první hry „Křest“ si vytipoval lidi, povětšinou z Kolovče, které oslovil a pozval na informační schůzku. Někteří účast přijali, jiní ne. Tehdy se sešlo devatenáct zájemců a mohlo se začít zkoušet. *„Bud' to někdo chce dělat, nebo nechce.“* V květnu roku 2010 přibyli do souboru ještě 3 další členové. V průběhu let se samozřejmě personální složení souboru mění. Je to také dáno tím, že režisér už při psaní hry dopředu přemýšlí nad tím, komu jaká role bude přidělena. *„Píši hercům role přímo na tělo, a když zrovna takového herce v souboru nemám, vytipuji si někoho zvenčí a oslovím ho.“*

Kromě herců jsou mezi členy DS i technici a zvukaři, kteří zařizují ostatní potřebné věci, aby se herci mohli pilně věnovat svým rolím.

2 Repertoár

Podíváme-li se na hry napsané Martinem Volfem, zjistíme, že se povětšinou jedná o komedie či tragikomedie. Na kontě má divadelní soubor již devět divadelních her a jeden muzikál. Druhý muzikál se v současné době pilně zkouší. Na jeho premiéru si ale musíme počkat do října roku 2020. Myslím však, že bude minimálně tak úspěšný, jako předchozí muzikál. Martin Volf totiž začal pracovat s hudebníkem a skladatelem Přemkem Haasem, který napsal originální písně k připravovanému muzikálu. Proto vždy pan Volf před zahájením každé hry mluví o „světové“ premiéře. Písně, které zazní v novém muzikálu, ještě „nespatřily světlo světa.“

2.1 Scénáře

Jakákoli podobnost her Martina Volfa s jinými hrami je téměř nemožná. Jeho hry jsou autentické. Jak sám autor tvrdí: *„Moje hry určitě na nic nenavazují. Od začátku to bylo postavené na tom, že to bude autorské divadlo. Určitě nechci přejímat hry jiných autorů nebo je nějak upravovat, to by mě nebavilo a je to už okoukané.“*

Při psaní scénářů jsou panu Volfovi největší inspirací jeho vlastní zážitky. Například scénář pro hru Zoo ho napadl právě ve chvíli, když byl na prohlídce zoologické zahrady. Nebo scénář hry Urologie je vzpomínkou na jeho pobyt v nemocnici. Jeho příběhy jsou však ze 70 % fabulací.

Jak vlastně vzniká takový scénář? Martin Volf si vždy třídí v hlavě různé příběhy a myšlenky. To může trvat i déle než půl roku. „*Když už to má nějakou hlavu a patu, jsem schopný napsat scénář během týdne.*“ Během promýšlení jednotlivých pasáží scénáře si už dopředu představuje, kdo by danou postavu mohl ztvárnit. „*Potom už záleží jen na tom, jak rychle píše,*“ dodává s úsměvem.

Jeho první hra se jmenuje Křest. Inspirací pro vytvoření scénáře pro něj byla návštěva křtu klavírního křídla. Jak sám autor dodává: „*Ta atmosféra mě natolik pohltila, že inspirace na sebe nenechala dlouho čekat.*“ Hra Křest je čistou komedií. Autor cílil především na pobavení publika. „*Myslím si, že starosti mají lidé čím dál víc a chtějí se určitým způsobem uvolnit, pobavit a na chvíli zapomenout na realitu běžného dne.*“ Scénář k výše uvedené hře byl dokončen. Poté autor přemýšlel nad tím, kdo by mohl ztvárnit jednotlivé role. Vytipoval si pár lidí a společně se svými dvěma kamarády, Ludvíkem Kaše a Karlem Cozlem, kteří stáli u zrodu prvního scénáře, vytipované osoby oslovil.

Od tvorby prvního scénáře se mnohé změnilo. Autor začal psát scénáře přímo svým hercům „na tělo.“ Už při vytváření scénáře přemýšlí, na koho by se daná role hodila.

Postupem času se ale jeho cíl, jen pobavit publikum, mění. „*Komedie jako taková mě přestala bavit. Chtěl jsem svým hrám dodat určitou hlubší myšlenku. Začal jsem se orientovat na tragikomedii a pokouším se ve svých hrách odkrývat řekněme společenská tabu. Snažím se předávat lidem myšlenku, že lidský život je vlastně plný tragiky. Prostřednictvím tragikomických situací podávám svědectví o tom, že ne vždy dopadne vše tak, jak bychom si představovali. Někdy to může vyústit v happyend, ale mnohdy to tak nebývá a my se s tím musíme naučit žít. Divák, který se přišel zasmát, zasměje se právě těm vtipným a neočekávaným situacím, do kterých se hrdinové dostávají. Kdo se však nad dějem zamyslí, možná v něm najde i nějaké to ponaučení pro život.*“

Martin Volf se toho nebojí. Důkazem jsou i hry, které nesou lechtivý až erotický nádech či narážku na současnou politickou situaci.

Nechá si režisér mluvit do scénáře? „*V žádném případě! Vše sice konzultuji se svým dramaturgem, kterým je spoluzakladatel DS, Karel Cozl, potřebuji od něj vědět jeho pohled, jeho myšlenky. Vyslechnu každý nápad nebo připomínku, ale konečné slovo mám já.*“

Kromě „klasických“ her se zrodila i myšlenka na muzikál. Martin je dlouholetým fanouškem kapely Znouzecnost. „*Ta myšlenka tady byla od začátku. My jsme vlastně*

zpívali pořád, hráli a smáli se. Takže jsem si na to připravoval půdu už od začátku, protože jsem tak nějak počítal s tím, že někdy bychom mohli náš repertoár trochu ozvláštnit. Dospěl jsem k závěru, že náš soubor má na to, abychom něco takového mohli dát.“ Pan Volf kapelu Znouzecnost oslovil na jednom z jejich koncertů. Představil jim námět a děj své připravované hry. *„Řekl jsem jim o svém záměru a taky to, že za to nic nedostanou. Popravdě, moc jsem nedoufal v to, že by mojí nabídku přijali.“* Na druhý den se Martinovi kapela přeci jen ozvala a věci se daly do pohybu. V současné době má soubor na kontě již 9 dramatických her, z toho 1 muzikál. Nyní se ochotníci připravují na podzimní premiéru muzikálu „Peklo v nebi.“

2.2 Divadelní hry

Divadelní soubor Kolofantí odehrál celkem již 9 divadelních her a 1 muzikál. Dle slov režiséra Martina Volfa je právě tragikomedie v současné době velmi populární. Jeho hry nenesou však jen povrchní téma, ale je v nich ukryto něco, „co si musí každý divák přebrat sám.“

Soubor se na jeviště postavil již více jak 120 krát za 11 let činnosti. Jejich hry zhlédlo přes 15 tisíc diváků. Toto číslo samo o sobě dokazuje velmi vysokou úspěšnost divadelního souboru, hereckou úroveň všech účinkujících a samozřejmě výbornou práci všech organizátorů celého spolku. Za tím vším stojí nespočet hodin strávených na zkouškách, příprava kulis a samozřejmě pevná ruka pana režiséra.

V současné době je v přípravě další muzikál s názvem „Peklo v nebi,“ jehož premiéra je stanovena na 2. října roku 2020. V roce 2018 začal soubor spolupracovat s kapelou Znouzecnost. Tuto kapelu osobně režisér oslovil. V prvním muzikále, Zbývá příběh náš, již písně a melodie této kapely zazněly. Nebyly originální, režisér vybral pouze ty, které se scénářem určitým způsobem souzní a vyjadřují děj či pocity postav. Kapela odkázala Martina Volfa na hudebníka a skladatele Přemysla Haase. I on s nadšením začal se souborem spolupracovat. V připravovaném muzikále „Peklo v nebi“ zazní již originální písně Přemysla Haase, složené právě pro tento muzikál. Libreto k muzikálu napsal sám režisér Martin Volf. O veškeré hudební doprovody se postaral pan Haas. V současné době nejenže nacvičuje s herci písně k muzikálu, ale sám v tomto muzikále dokonce i účinkuje.

V následující části bude uveden přehled jednotlivých her s daty premiéry, která se konala vždy v budově kulturně administrativního centra v Kolovči. V Přílohách 1 jsou

v přehledných tabulkách uvedeny jednotlivé hry s místem konání, datem uskutečnění a počtem diváku. U každé hry je rovněž doplněn seznam hereckého obsazení.

jmenný seznam her	datum premiéry
Křest	2. 10. 2010
Katka a bude z ní matka	1. 10. 2011
Přijďte k nám zase, my k vám taky nechodíme	6. 10. 2012
Předváděčka	5. 10. 2013
Sauna	4. 10. 2014
Srovnej mu tu čepici	3. 10. 2015
Zoo	1. 10. 2016
Urologie	7. 10. 2017
Zbývá příběh náš	6. 10. 2018
Je to náš syn	5. 10. 2019
Peklo v nebi	2. 10. 2020

2. 2. 1 Křest

Režie a dramaturgie: Martin Volf

Nápověda: Antonín Pergl

Scéna: Pavel Bouda

Zvuk: Martin Kopecký

Hudba: Petr Hájek

Kostýmy: Jana Peclová

Přehled vystoupení

V tabulce č. 1 v přílohách 1 najdeme podrobný přehled jednotlivých vystoupení Kolofantů s hrou Křest. U každé hry je vždy uveden i počet diváků, kteří představení navštívili. Tato hra zaznamenala poměrně velký úspěch. Celkem byly uvedeny dvě premiéry a dvě reprízy na domácí scéně. Dále pět představení mimo domácí jeviště. Celkem vidělo hru 968 diváků. Myslím, že na první hru Kolofantů je to velmi pěkná odezva. Ve hře účinkovalo 12 herců. „*Popravdě jsem to nečekal, byl jsem připravený, že sklidíme i nějakou tu kritiku. Říkal jsem si ale, že za zkoušku to stojí.*“ dodává režisér.

Anotace

Žánr: komedie

Pikantně lechtivá komedie, kde nechybí zápletka, zákulisní nekalé praktiky a machinace, ironie a nadsázka, narážky a vtipné absurdity. Celou hru provází moderátor. Ten má na starosti nejen slavnostní průběh křtu klavírního křídla, ale také zvládnutí nečekaných situací.

Objevují se zde postavy starosty, coby váženého hosta, či postavy z umělecké scény jako operní pěvkyně Dagmar, hudebník Martino, či mladičká muzikálová zpěvačka Karolína.

Hlavní postavou je právě onen moderátor, jehož úkolem je provést diváky programem, při kterém je pokřtěno klavírní křídlo. Události, které při křtu nastanou, však z celé slavnosti udělají frašku, ať vinou účinkujících, tak vinou organizátorů křtu.

Název hry je dvojsmyslný. Na jednu stranu název evokuje děj – křest piana, na druhou se jedná o křest první hry Martina Wolfa. *„Tahle hra měla skutečný předobraz. Byl jsem pozvaný na křest křídla do Domažlic. Přišlo mi to jako ohromné klišé, moderátoři, sponzoři. Bylo to až moc přitažené za vlasy. Moderátor přijel naslepo, dali mu scénář a poslali ho na scénu. Vliv událostí nemohl nijak ovlivnit. Zdálo se mi, že diváci čekali na nějakou krásnou tečku. Že opravdu nakonec přijde někdo, kdo na ten klavír zahraje. To v naší hře ale nebylo,“* dodává Martin Volf.

2. 2. 2 Katka a bude z ní matka

Režie: Martin Volf

Dramaturgie: Alena Svobodová

Nápověda: Antonín Pergl

Scéna: Pavel Bouda, Pavel Kruml

Hudba a zvuk: Dimetria Music Art (Hájek, Kopecký, Štibraná, Dřímal)

Světla: Martin Kopecký

Kostýmy: Jana Peclová

Přehled jednotlivých vystoupení

V tabulce č. 2 v přílohách 1 nalezneme podrobný přehled jednotlivých vystoupení na domácí i „venkovské“ scéně. Na domácím jevišti se ochotníci představili dvakrát,

mimo domácí scénu pak osmkrát. V pořadí 2. hra Martina Volfa přilákala 1055 diváků. Ve hře účinkovalo 14 herců.

Anotace

Žánr: tragikomedie

Hra vychází z osobních zkušeností autora, současné skutečnosti a značně podobných životních situací. Děj nás přivádí do obývací kuchyně dvou manželů. Václav se rád napije a své erotické fantazie začíná prožívat u monitoru počítače, neboť Katka je často unavená. Do jejich života se vměšují i kousavě ironické tchyně a vnášíjí tak do jejich manželského života ještě větší chaos.

Objevují se zde postavy dvou kolegyně, z nichž jedna je energická a plná zkušeností, druhá nezkušeně naivní. V příběhu sledujeme i další postavy, které s sebou přinášejí různé komické situace a jsou plné překvapení, nečekaných zvrátů a rozuzlení. Celá hra však končí happy endem. „*Název je vlastně všeřikající, dopředu takřka odkryl děj. Diváci ale netušili, co všechno se stane v průběhu,*“ dodává dramaturg Karel Cozl.

2. 2. 3 Přijďte k nám zase, my k vám taky nechodíme

Režie: Martin Volf

Dramaturgie: DS Kolofantí

Náповěda: Antonín Pergl

Scéna: Pavel Bouda, Pavel Kruml

Hudba a zvuk: Dimetria Music Art

Světla: Martin Kopecký

Kostýmy: Alena Dolejšová

Přehled vystoupení

V tabulce č. 3 v přílohách 1 vidíme jednotlivá vystoupení Kolofantů na domácí i „venkovské“ scéně. Hra „Přijďte k nám zase, my k vám taky nechodíme“ byla odehrána celkem 11 krát, z toho třikrát na domácí scéně a osmkrát mimo Koloveč. Na hru se přišlo podívat celkem 1143 diváků. Účinkovalo zde opět 14 herců.

Anotace

žánr: tragikomedie

Hlavní postavou je hostinský a jeho manželka, kteří otevřeli novou hospodu na vesnici. Velmi důležitými postavami jsou samotní štamgasti, ovlivňující veškeré dění.

Děj této hry zachycuje průběh dvou dní v malé vesnické hospůdce, kde se postupně schází společnost štamgastů s novým hospodským, Ten má být zároveň trenérem místních fotbalistů. V hospodě se začínají dít zvláštní věci: milostná dobrodružství, flirt, totální selhání předsevzetí, žvýkačková hra, podezřelé nápoje. Tohle vše jen tiše a zpovzdálí za barmanským stolem pozoruje hostinský. I on sám je nakonec vtažen do intrik a nečekaných událostí.

Hru provází slovní a situační humor a touha „vybřednout“ z každodennosti tíživého či nudného života. Scénář této hry není ale nijak vyumělkovaný. Autor zde užívá běžných konverzačních frází, které sám slyšel při návštěvě různých restauračních zařízení. „*Myslím, že tato hra určitě nikoho nepohorší, protože by byl omyl domnívat se, že žijeme ve světě, ve kterém neexistují předstírané sympatie, podvody, lži, urážky,*“ rázně dodává režisér.

Děj této hry je samozřejmě smyšlený a neodkazuje k žádnému reálnému místu či času. Hra může pro diváka končit happyendem, ale nemusí. Záleží na tom, z jakého pohledu se na ni bude dívat. Hostinský nakonec se ženou odchází a začínají nový život v jiném hostinci. „*Byl to příběh ze života. Člověk je plný nadšení, jde do něčeho nového s vervou a očekáváním. V určitých chvílích ale zjistí, jak ho okolnosti ovlivňují a berou mu chuť v tom pokračovat. To je taková hlavní myšlenka tohoto příběhu.*“ prozrazuje dramaturg.

2. 2. 4 Předváděčka

Režie: Martin Volf

Dramaturgie: DS Kolofantí o.s.

Nápověda: Antonín Pergl

Scéna: DS Kolofantí o.s.

Hudba: Dimetria

Zvuk, světla: Martin Kopecký, Tereza Hájková

Kostýmy: Alena Dolejšová

Přehled vystoupení

Kolofantí se pomalu dostávají do podvědomí širší veřejnosti. Důkazem toho jsou čtyři vystoupení v rámci domácího jeviště a osm vystoupení mimo Koloveč. Dalším důkazem rozkvětu Kolofantů je i počet jejich diváků, který se vyšplhal na 1406. Podrobný přehled vystoupení najdeme v přílohách 1 v tabulce č. 4.

Anotace

žánr: komediální drama

Na dveře zvoní navoněný „chlupík“ a nabízí k prodeji různé věci. Svým neodbytným přístupem a uhlazeností přesvědčí každého o koupi předváděné věci. Právě o tom je tahle hra.

Děj se zprvu odehrává v hospodě „U Bobra,“ kde se schází René s podomními prodejci, aby probrali možnou spolupráci.

René je takový nedospělý floutek, kterému jde jen o to vydělat si co nejvíce peněz, snadno a rychle s minimální námahou. Je zvyklý na stálý přísun peněz od své matky, která ho bezmezně miluje. Sobeckost a matčina ochrana vytvářejí v této epizodě hlavní komediální prvek.

Druhé dějství nás přivádí na předváděcí akci prodejce Květoslava. Prodejce si je vědom svých manipulativních schopností a křehkosti myšlení důchodců, kterým nabízí ke koupi obyčejnou matraci, na níž dle něj byly použity vesmírné technologie. Zažíváme zde vlnu komediálních situací, které diváka nenechají v klidu sedět.

V závěrečné části se děj přesouvá opět k Renému. Jeho matka konečně pochopí, co je její syn zač, vyhodí ho z domu.

Hra byla napsána na motivy skutečných událostí. Nese sebou jak humor, tak i velmi hořkou pachut'

Zde musím vyzdvihnout postavu Květoslava, tedy Petra Hájka, který velmi precizně ztvárnil roli prodejce. Kromě toho měl velikou zásluhu na doprovodných znělkách a písních, které během hry zazněly.

2. 2. 5 Sauna

Režie: Martin Volf

Dramaturgie: DS Kolofantí o.s.

Nápověda: Anna Perglová

Scéna: DS Kolofantí o.s.

Hudba: Dimetria Music Art

Zvuk: Michaela Ottová

Světla: Martin Kopecký

Kostýmy: Alena Dolejšová

Přehled vystoupení.

V pořadí pátá hra Martina Volfa zažívá „velký boom.“ Jak dokládá tabulka č. 5 v přílohách 1, hra „Sauna“ se na jevištích objevila celkem 13 krát, z toho dokonce 5 krát na domácí scéně. Na hru se přišlo podívat celkem 2231 diváků.

Anotace

žánr: erotická „crazy“ komedie

Děj nás přivádí do privátní sauny, kterou vytvořil coby hodinový hotel z upravené garsonky po babičce majitel zděděného činžovního domu. Tato komedie není jen o erotice, ale také o charakteru bohatých lidí a těch, kteří využívají situace k dosažení vyššího postavení či většího výdělku. Sex je zde ve většině případu spíše prostředkem jak toho dosáhnout.

Bývalý prostitut a současný majitel firmy „Splněná přání“ Mírek spolu se společníci Valeríi jsou důkazem toho, že nejstarší řemeslo stále vydělává. Saunu primárně navštěvuje sám majitel firmy. Hra je tvořena čtyřmi samostatnými obrazy, které jsou zasazeny do příběhu rodiny majitele sauny.

Kamila, dcera majitele sauny, se vrací po nějakém čase domů, aby vypomohla rodičům s jejich novou „živností.“ Mírek hledá prostory pro nabízení svých služeb, jedná se především o erotické masáže. Tento pokoj se saunou se mu velmi zamlouvá, stejně tak i majiteli sauny, protože zde shledává velkou provizi.

V sauně se odehrávají různá erotická dobrodružství, která však ve většině případu končí fiaskem a zesměšněním. Příkladem je epizoda s Tomášem, novým přítelem Kamily. Ten nakonec končí polonahý, připoutaný k posteli a s ostudou na krku.

Žádné metafory či jemnou romantiku zde ale očekávat nelze. Vše je „naservírováno“ jasně a bez zbytečných řečí. „*Dalo by se říci, že peníze nakonec zvítězily nad rozumem.*“ komentuje hru dramaturg.

2. 2. 6 Srovnej mu tu čepici

Režie: Martin Volf

Dramaturgie: DS Kolofantí o.s.

Inspice: Petr Behenský, Jana Bartáková

Náповěda: Anna Perglová

Scéna: DS Kolofantí o.s.

Hudba: Petr Hájek ml.

Zvuk: Martin Kopecký, Kamila Mrázová

Světla: Petr Hájek st.

Kostýmy: Alena Dolejšová

Přehled vystoupení

V tabulce č. 6 v přílohách 1 najdeme podrobný přehled vystoupení Kolofantů s hrou „Srovnej mu tu čepici.“ Hra se hrála celkem 11x a navštívilo ji 1112 diváků.

Anotace

žánr: tragikomedie

„Chceš-li ze starého muže učiniti blázna, dej mu mladou ženu.“ Tímto mottem je vyjádřena hlavní myšlenka hry. Příběh zachycuje stárnoucího muže, který kdysi neodolal svodům mladší ženy. Podotýkám, že hlavní roli zde ztvárnil dramaturg DS, Karel Cozl. V rozhovoru sám zmínil, že hlavní role nejsou „jeho parketou,“ přesto roli přijal a dokonale ztvárnil. Hra ukazuje odvrácenou tvář soužití s ženou o generaci mladší, která stále ještě touží po vzrušení, zájmu a dobrodružství. Příběh je spíše žalozpěvem, výkřikem do tmy, chabou náplastí na ránu zasazenou do starcova srdce.

Hra po celou dobu nese otázku, jak se vypořádat s nevěrou a jejími následky. Manželka si zvykla na domácí nudný stereotyp a pro svoje tajné touhy si našla milence. Josef ji na nevěru přijde a nedokáže se s tím vyrovnat. Dalo by se říci, že se jedná o antickou tragédii. Měl by člověk odpustit? Kdo je vlastně vinný? Všichni jsou zde nějakým způsobem vinni, hra tak spěje k nevyhnutelně tragickému konci.

2. 2. 7 Zoo

Režie: Martin Volf

Inspice: Petr Behenský, Jana Bartáková

Náповěda: Anna Perglová

Scéna, kostýmy: DS Kolofantí o.s.

Hudba, zvuk: Martin Kopecký

Světla: Petr Hájek st., Kamila Mrázová

Přehled vystoupení

Kolofantí s touto hrou vystupovali dokonce patnáctkrát. Hra byla velmi úspěšná. Na domácí scéně jsme ji mohli vidět pětkrát. Prodejem vstupenek přispěli na hemat-onkologické odd. FN Plzeň. Hru navštívilo celkem 1861 diváků. Podrobný přehled najdeme v tabulce č. 7. v přílohách 1.

Anotace

žánr: černá komedie

Hra zachycuje nekalé podnikatelské plány nového ředitele se zoologickou zahradou i za cenu intrik. Sled mnohých událostí, kterým nechybí vtip, černý až cynický humor, zvrácená morálka, ironie a napětí. Autor ukazuje poměry mezi svéráznými zaměstnanci zahrady i naprosto nečekané zápletky, šílené situace, průšvihy i překvapivá rozuzlení.

Děj se odehrává v kanceláři ředitele, kde se postupně odvíjejí různé příběhy ze Zoo. Můžeme zde zahlédnout věčně přiovilou veterinářku Petru nebo svůdnou asistentku, mentálně retardovaného zřízence a další velmi zajímavé postavy. Paradoxem této hry je, že i přes veškeré nekalé praktiky, špatné postupy a nepřilíš fér jednání, stojí všichni zaměstnanci za svým novým ředitelem.

2. 2. 8 Urologie

Režie, scénář: Martin Volf

Náповěda: Anna Perglová

Scéna, kostýmy: DS Kolofantí o.s.

Hudba, zvuk: Martin Kopecký

Světla: Petr Hájek st., Kamila Mrázová

Anotace: Kristýna Bláhová

Přehled vystoupení

Hra Urologie zaznamenala dosud největší návštěvnost. Na jevištích byla ke zhlédnutí celkem 18 krát z toho 7 krát na domácí scéně. Kolofantí opět odehráli jedno vystoupení jako charitativní akci pro urologické odd. FN Plzeň. Na toto představení byli přednostně pozváni zaměstnanci FN. Hru navštívilo celkem 2601 diváků. (*viz přílohy 1, tabulka č. 8*)

Anotace

žánr: hořká komedie

Vše se odehrává na urologickém oddělení. Neotřelý způsob řešení problémů zaměstnanců urologie se snoubí s individuálním přístupem ke každému pacientovi.

Pan Kouba je dlouhodobým pacientem oddělení. Z klidného pobytu ho ale vytrhne nově příchozí pacient Honzík, lehce mentálně retardovaný třicetiletý mladík, a pan docent Šeba, který je životem velmi otráven. Všichni tři zde zažívají mnoho nečekaného. Pan docent v tomto léčivém prostředí znovu získává chuť do života.

Ačkoli pan Kouba působí na první pohled nejméně „nemocně“ je to právě on, kdo zahýbe osudy všech pacientů i zaměstnanců. Jeho nečekaná smrt všechny poznamená. On však odchází s klidem na duši a s pocitem, že byl přeci jen někomu užitečný. Tato forma hořkosladké medicíny může na konci zanechat trpkou pachutí.

2. 2. 9 Zbývá příběh náš

Režie: Martin Volf

Hudební režie: Zdeněk Valenta, Přemysl Haas, Martin Kopecký

Aranžmá a úprava hudby: Přemysl Haas

Dramaturgie: Karel Cozl

Choreografie: DS Kolofantí

Kostýmy: Alena Dolejšová

Náповěda: Anna Perglová

Zvuk a světla: Martin Kopecký, Petr Hájek, Kamila Mrázová, Václav Martínek

Scéna: DS Kolofantí

Inspice: Líba Lásková

Libreto: Martin Volf

Písničky: kapela Znouzecnost

Přehled vystoupení

Tato hra byla velmi úspěšná. První muzikál Martina Volfa přilákal neuvěřitelných 3137 diváků. Není ani divu, pro velký zájem soubor hru jen na domácím jevišti představil ve čtyřech premiérách a čtyřech reprízách. K tomu odehrál 11 vystoupení na „cizích“ jevištích. Podrobný přehled všech vystoupení najdeme v přílohách 1 v tabulce č. 9.

Anotace

žánr: muzikál

Dvě zneprátelené rodiny. Jejich potomci se ale milují. Jak ze Shakespearova díla. Tady veškerá podobnost končí. Jedná se o muzikál a propletenec lidských vztahů se odvíjí docela jiným směrem. Uprostřed babího léta roku 1997 vyplouvají na povrch temné skutky vyvolané chamtivostí a záští. Postupně se odkrývají charaktery postav. Děj nás mimo jiné zanese do kanceláře rodinné firmy, nemocnice či léčebny.

Hlavní postavou je Gábina, která má těsně před svatbou s Láďou. Na povrch ale začínají „prosakovat“ skutečnosti dosud zahalené v milosrdné lži. Jarda, jenž je přítelem Ládi, zde sehrává velkou roli i v životě Gábiny. Miluje ji, ale chce, aby byla šťastná. Vdá se nakonec Gábina? Dokáže unést pravdu, která vyplouvá na povrch při svatební hostině?

Veškeré písně, které zde zazní, složila kapela Znouzecnost. Nikoli však se záměrem pro tuto hru. Režisér si z jejich repertoáru pouze vybral ty písně, které nějakým způsobem souzněly se scénářem, dějovou linií hry a osudem postav. Někteří herci potvrdili, že nastudovat písně bylo velmi těžké. V některých případech se musela upravovat i tónina, ve které zpívali.

2. 2. 10 Je to náš syn

Režie: Martin Volf

Dramaturgie: Karel Cozl

Hudba: Přemysl Haas, Martin Kopecký

Nápověda: Anna Perglová

Zvuk: Martin Kopecký

Světla: Petr Hájek

Kostýmy: Ale Dolejšová

Přehled vystoupení.

V tomto roce je ještě možnost tuto hru zhlédnout Na domácí scéně vystoupili Kolofantí již 7 krát, z toho jedno vystoupení bylo odehráno jako charitativní akce pro nemocnici Domažlice. Repríza hry je ke zhlédnutí ještě 28. 3. 2020. Mimo Koloveč se zatím uskutečnila 4 představení, v plánu je ještě dalších 8 vystoupení. Ve hře účinkovalo 12 herců. Přehled vystoupení můžeme vidět v tabulce č. 10 v přílohách 1.

Anotace

žánr: tragikomedie

Návštěva tchýně může někdy úplně rozvrátit stereotypní manželský život. V hlavní roli Katka a Petr spolu prožívají nešťastné manželství. Katka nemůže otěhotnět, proto se upnula na svoji práci, Petrovi se příliš nevěnuje. Petr je zas spokojený s gaučem a novinami v ruce. A do toho všeho ještě ta tchýně! Petrovi však začíná chybět tělesný kontakt se ženou.

Když k nim přijede na návštěvu Katčina sestra Petra, chopí se příležitosti. Katka se pohádá s Petrem a odejde. On zůstane v bytě s Petrou sám a nevěra je na obzoru. Dalšího dne Petr své chyby lituje. Po této noci se ale po Petře „slehla zem.“ Až po nějakém čase se Petr dozví, že při porodu dítěte Petra zemřela, ale dítě zůstalo. Jak to bude dál? Přijme Katka toto dítě za své, byť je plodem nevěry Petra a její vlastní sestry? Dokáže takovou situaci ustát? Dokáže tohle dítě probudit ztracenou lásku obou aktérů?

2. 2. 11 Peklo v nebi

Snénář a režie: Martin Volf

Nápověda: Anna Perglová

Kostýmy: Alena Dolejšová

Přehled vystoupení

Nově připravovaný muzikál Martina Volfa, v pořadí druhý, se v současné době pilně nacvičuje. První premiéry hry bude na jevišti v Kolovči uvedena dne 2. 10. 2020. V přílohách 1, v tabulce č. 11 je uveden přehled plánovaných vystoupení.

Anotace

žánr: komediální muzikál

Vtipně podaný muzikál nám představuje dva rozdílné světy – peklo a nebe. Režisér ani dramaturg nechtějí dopředu sdělit hlavní myšlenku muzikálu, ani její děj.

2.3 Já jako divák

Osobně mě nejvíce zasáhla hra „Je to náš syn.“ Když o tom přemýšlím, jedná se vlastně o příběh, který se opravdu může v reálném životě stát. Na počátku hry vše vypadalo velmi pozitivně. Nechyběly samozřejmě zápletky plné vtipných situací, úsměvných slovních obrátů postav, což mimochodem sleduji u většiny her Martina Volfa. Závěr mě však velmi překvapil. To, co musela Kateřina vnitřně prožívat, musí být snad pro každou ženu až nepředstavitelné. Na jedné straně obrovské zklamání z nevěry manžela a její vlastní sestry, na straně druhé - vytoužené dítě. Obdivuji tuto postavu a hlavně sílu, kterou v sobě dokázala najít. Ač bylo dítě plodem nevěry jejích nejbližších, přijala ho za své s otevřenou náručí. Režisér tuto postavu velmi detailně rozpracoval. Zasluhu si však zaslouží samotná herečka, Libuše Lásková, která, dle mého názoru, ztvárnila Kateřinu velmi precizně. Nutno dodat, že paní Líba nikdy předtím v divadle neúčinkovala. Dostalo se jí možnosti ztvárnit svou první a hned hlavní roli a svého úkolu se zhostila na výbornou.

Na hrách Martina Volfa mě nejvíce „baví“ to, že je vždy čemu se zasmát. Někdy jsou situace a zápletky tak věrné reálnému životu, že smích přechází v takové, řekněme mírné, rozuzlení, kdy si můžeme říci: „*Ono to tak ale opravdu je, tohle se vážně děje.*“ A v tu chvíli mě vždy trochu zamrazí. Myslím však, že kromě první hry Křest, která byla postavena opravdu jen na pobavení publika, a tím ji samozřejmě nechci „shazovat“ před ostatními hrami, jsou ostatní hry více detailně propracovány. Jak jevištní scéna, tak propracovanější charakterů postav. Samozřejmě je to také dáno i osobním růstem herců a režiséra rovněž.

Já, jako dospělý divák, si z Martinových her vždy něco odnesu. Některé hry, jako například Předváděčka, Je to náš syn či muzikál Zbývá příběh náš, v sobě nesou na jednu stranu tolik tragiky, ale přesto se v nich najdou právě ty vtipné momenty, které nenechají diváka klidně sedět. Důkazem toho, že Kolofantí opravdu dokáží zaujmout, rozesmát a snad i rozplakat, je vždy přeplněný kolovečský sál, několik premiér a repríz a samozřejmě několik desítek výjezdů na cizí jeviště. A právě i díky souboru se městy stává stále vyhledávanějším cílem nejen turistů, ale obecně i občanů Plzeňského kraje, možno říci i občanů České republiky.

Měla jsem možnost navštívit zkoušky muzikálu Peklo v nebi. I když jsem viděla jen pár krátkých scén, musím říci, že i tato hra, jakož i hry předchozí, si najde místo v srdci každého diváka. V následující kapitole uvedu pár postřehů z nácvičku této hry a všeobecně vnesu pohled tam, kam se jen tak oko diváka nedostane, tak řečeno „za oponu.“

2. 4 Postřehy ze zkoušek

Měla jsem možnost navštívit pár zkoušek divadelníků. V současné době, a vlastně již od podzimu roku 2019, nacvičují herci nový muzikál Peklo v nebi. Většinou se s novou hrou začíná až po novém roce. Muzikál však obnáší mnohem více práce. Zkoušení jednotlivých písní, nacvičování duetů, úprava tóniny a mnoho dalšího. V této kapitole přiblížím, jak vlastně takové zkoušení nové hry vypadá. Ke zpracování této části mě v mnohém inspirovala i maminka, jejíž volný čas zabírají právě zkoušky divadelního souboru a mě samotnou zajímalo, jak to všechno vlastně probíhá.

Zkoušky na muzikál se v mnohém liší od zkoušek činoherních. Spočívá to v tom, že nejprve se nacvičují všechny zpívané texty. Herci dostali na podzim roku 2019 jen texty písní, které v muzikálu budou zpívat. Scénář ještě ne. Společně s Přemyslem Haasem se domluvili na jednotlivých zkouškách. Herci dojížděli k němu domů do Plzně. Pan Haas s každým hercem zvlášť písně nacvičoval. V případě potřeby hercům upravil tóniny jednotlivých písní tak, aby odpovídaly jejich hlasovým možnostem. Tyto jednotlivé hlasové zkoušky trvaly téměř tři měsíce. V únoru 2020 pan Haas konstatoval, že herci jsou již hlasově připraveni a mohlo se tedy začít zkoušet zároveň s činohrou, už na kolovečském jevišti.

Každý, kdo v muzikále zpívá, má svůj vlastní port.

V současné době, tedy březen 2020, se zkouší první dějství hry Peklo v nebi. Zkoušky jsou jednou týdně, ale zato trvají někdy i tři hodiny. Každá role se propracovává do detailů i s jevištním rozvrstvením. „*Stává se, že na jedné zkoušce se něco vymyslí a další týden se to zase celé mění a nastává trochu chaos a někdy i hádky,*“ dodává maminka. To musím potvrdit. Byla jsem na zkoušce, kde se jedna, asi pětiminutová scéna, opakovala dokonce čtyři krát. Režisér měl mnoho připomínek jak ke kulisnímu rozvrstvení, tak k výkonu herců. Myslím však, že to režisér nemyslí vůbec zle. Má v hlavě určitou představu, jak to má vypadat, a snaží se ji dát reálnou podobu. První

dějství budou herci nacvičovat nejméně dva měsíce. Samozřejmě záleží na režisérově posledním slovu.

Nacvičování každé hry zabere hercům skoro tři čtvrtě roku. Zároveň se zkouškami nové hry probíhají i vystoupení a výjezdy divadelníků. Zabere to opravdu mnoho času. Možná i z tohoto důvodu se trochu bráním k souboru přidat. Mám ještě hodně jiných zájmů, které bych nerada opouštěla, i když divadlo jako takové by mě lákalo.

. Zkouška je povinná pro všechny, kteří ve hře vystupují. „*Všichni musí nastoupit ve stanovený čas, i když je jejich role až na konci dějství. Stává se, že tam prostě i hodinu jen koukám,*“ dodává s trochou trpkosti maminka. Zkoušky jsou pravidelně každý čtvrtek od sedmi hodin večer. Jen ve výjimečných případech se zkoušky mohou přeložit na jiný den. Od září mají divadelníci zkoušky minimálně dvakrát někdy i třikrát týdně, protože v prvním říjnovém víkendu se vždy koná 1. premiéra nové hry.

2. 5 Mimodivadelní činnost souboru

„*Je až fascinující, jaký jsme kolektiv*“ uvádí herec a dramaturg Karel Cozl. Divadelní soubor je potřeba stmelovat nejen společnými zkouškami a výjezdy na cizí jeviště, je zapotřebí, aby se herci navzájem znali. Nejde však jen o kolektiv herců, ale o kolektiv všech členů souboru. V divadelním souboru působí různí lidé. Lidé odlišné věkové kategorie, povolání a rozličných zájmů. Jedno však mají společné, a tím je vášně pro divadlo.

I přes velmi nabitý program svých vystoupení si Kolofantí přeci jen najdou čas na uskutečnění i jiných činností. A že jich není málo.

Slavnostní otevření Kulturně administrativního centra

Organizačně se herci podíleli na slavnostním otevření kulturně administrativního zařízení v Kolovči, které se konalo v roce 2010. Proběhlo zde i pasování deseti kolovečských občanů, kteří zde trvale žijí přes 20 let. Toto pasování scénicky připravil Martin Volf. Ostatní členové divadelního souboru zajišťovali plynulý chod celé akce, vypomáhali, kde bylo potřeba.

„Rockotéka“

Dne 3. 10. 2010 se Kolofantí rozhodli pro uspořádání „rockotéky“. Informace o akci byla jak v tisku, tak na plakátech na informačních tabulích v Kolovči. Členové divadelního souboru si mezi sebou rozdělili jednotlivé služby, jako je příprava sálu, zajištění občerstvení či obsluhy. Této akce se zúčastnilo okolo 50 lidí. Celou akci hudebně doprovázel jeden z členů divadelního souboru, Pavel Kruml alis „DJ Palis.“

„Zimní Praha“

Od roku 2011 pořádá divadelní soubor každoroční zájezd do Prahy. První takový zájezd se uskutečnil 28. 12. 2011. Starosta obce, člen souboru, vždy připraví kulturní program. Tento program povětšinou zahrnuje odpolední návštěvu pražského divadla, rozchod v centru Prahy a závěrečnou večeři. Postupem času se k programu přidaly i organizované prohlídky významných historických míst v Praze. Zájezd je přednostně určen pro členy divadelního souboru, ale míst je samozřejmě dostatek, proto „jdou“ vstupenky do oběhu i mezi ostatní občany.

Vánoční besídka

První společnou Vánoční besídku si Kolofantí udělali 14. 12. 2012. Domluvili si místo, občerstvení i program a mohli se začít bavit. Besídka se konala v restauraci v Hradišti. Nechyběl výborný raut, sborové zpívání písní a bowling. Od tohoto roku Kolofantí pořádají besídky s nadělováním dárků každý rok vždy v prosinci.

Novoroční pochod

Od roku 2014 až do současné doby je nedílnou součástí činnosti lednový pochod divadelníků.

Novoroční pochod Kolofantů připravuje velice zodpovědně místopředseda a jednatel divadelního souboru v jedné osobě, Pavel Kruml. Účastníkům vždy rozešle e-mail s podrobným popisem cesty, mapkou a pár radami na cestu. Účast na pochodu není povinná, opékají vuřty, zpívají a v neposlední řadě, udělají něco prospěšného pro své tělo. Vždy po Novoročním pochodu se koná první čtená zkouška nové hry, na kterou již musí všichni divadelníci povinně.

Slovo režiséra:

„Z počátku nám šlo o to samozřejmě vydělat nějaké peníze. Začínali jsme vlastně pod městysem, který nám určitou částkou do začátku přispěl. Samozřejmě jsme se chtěli ale osamostatnit. Proto jsme zkusili například tu „rockotéku“ a vstupem a prodejem občerstvení jsme něco vydělali. Z počátku jsme také pořádali divadla pro veřejnost, kdy jsme sem do Kolovče zvali jiná divadla. Účast byla poměrně velká, ale potom to začalo nějak upadat. Navíc, starali jsme se o diváky a hosty, což bylo docela náročné. A jak nám samotným začala přibývat vystoupení, nedalo se to zvládat. Měli jsme zkoušky už dvakrát do týdne a skoro každou sobotu hráli. Máme toho tolik, že už není kdy pořádat něco takového. A vlastně tím, že máme i 18 vystoupení za rok, si prodejem vstupenek slušně vyděláme na různé kostýmy, kulisy, nebo technické vybavení. A samozřejmě nám zbyde i nějaká ta koruna na nějakou vlastní zábavu, raut nebo besídku.“

3 Osobnosti amatérského kolektivu

U zrodu divadelního souboru stáli dva lidé. Byli jimi Martin Volf, který vlastně s celou myšlenkou o založení souboru přišel, a Karel Cozl coby amatérský, ale zkušený divadelník, který Martinovi dodal potřebnou odvalu. Po napsání první hry Křest si Martin Volf vytypoval pár lidí, kteří by mohli ztvárnit jeho postavy. Oslovil je a pozval je na první informační schůzku do svatební síně bývalého obecního úřadu. A tímto dnem, vše začalo. Po vše vysvětlujícím a povzbuzujícím informačním úvodu obdrželi herci scénáře a začalo se s historicky první čtenou zkouškou. Tehdy se na staré radnici sešlo 19 ochotníků. Mezi členy DS ale nejsou jen herci, nýbrž i technici a zvukaři.

Bylo také nezbytně nutné založit si určitý řád a rozvrhnout úkoly. Vytvořily se funkce pokladníka, předsedy revizní komise, zvukaři, kronikářka, kostymérka, nápověda a mnoho dalších. Jelikož žijeme v moderním světě plným moderních technologií, Pavel Kruml, člen DS, se nabídl, že založí i webové stránky. V dnešní době již mnoho lidí noviny do ruky nevezme, ale na internet se podívá rád každý. Je to rychlejší, přehlednější a do internetového vyhledávače stačí napsat jen Koloveč. Samozřejmě díky síle dalších sociálních sítí se zpráva o založení divadelního souboru roznesla „široko daleko.“

V roce 2011 do souboru přibyli tři další osobnosti. O rok později zas dvě osobnosti soubor opustili. Dalo by se říci, že každý rok se personální složení souboru mění. Herci, kteří se hry neúčastní, jsou i nadále členy divadelního souboru a pomáhají například s kulisami či zajištěním občerstvení při představeních. Nicméně v současné době soubor čítá dvacet herců, mezi nimi dva techniky a mistry zvuku. Věkové složení

členů divadelního souboru je zhruba od dvaceti do sedmdesáti let. Najdeme zde učitele, administrativní pracovníky, švadlenu, elektrikáře, zdravotníky i lékaře. Jedno mají však všichni společné, a tím je jejich herecké zapálení.

3. 1 Rozhovory s členy DS

V souboru najdeme mnoho osobností různých věkových kategorií, různého pohlaví a odlišných zájmů. Pro svoji práci jsem oslovila nejstaršího člena divadelního souboru, amatérského, ale zkušeného ochotníka a zakládajícího člena Karla Cozla, svoji maminku, coby osobu, která je mi samozřejmě z celého souboru nejbližší, a hlavního technika a zvukaře, mimo jiné mého spolužáka ze základní školy, Martina Kopeckého. Samozřejmě zde nebude chybět ani osobní rozhovor s režisérem Martinem Volfem. V rozhovorech zanechávám originální podobu projevů dotázaných.

3. 1. 1 Rozhovor s dramaturgem a hercem

Karel Cozl, coby spoluzakladatel divadelního souboru Kolofantí, je nedílnou součástí celého souboru. Kromě herectví se věnuje i dramaturgii a pomáhá režisérovi s korekturou scénářů. Ve svém životě byl od dob svého mládí amatérským ochotníkem, režisérem „divotvorného mlýna na báby“ a je váženým členem divadelního souboru Kolofantí. I díky němu jsem se dozvěděla mnoho informací o divadelním souboru manželů Wohlmuthových.

V rozhovoru jsem se zaměřila jak na jeho divadelní minulost a zkušenosti s režirováním, pocity při ztvárnění rolí v Martinových hrách, tak na jeho osobní život. Pan Cozl se v rozhovoru zmiňuje taktéž o tom, jak se mu nejlépe učí role. V současné době je aktivním důchodcem. Celý život pracoval jako výpravčí na stanici ve Staňkově. I přesto, že většinu svého života prožil ve Staňkově, je rodilý „Kolofant.“

Měl jste již před založením divadelního souboru Kolofantí nějaké vlastní divadelní zkušenosti?

„Moje divadelní historie sahá až do mého dětství, jako je tomu u většiny ochotníků. Působil jsem v divadelním souboru manželů Wohlmuthových. Hráli jsme v kolovečské sokolovně, ale i na jiných místech. Vzpomínám si hlavně na tábory v Pivoni nebo Bělé nad Radbuzou. (směje se.)

Zájem o divadlo mě neopustilo ani v jinošství. Potom samozřejmě přišly jiné životní etapy. Po nějaké době jsem se k divadlu vrátil ve Staňkově při zorganizování Cimrmanových her. Jmenovali jsme se Prozatimní staňkovské divadlo a vedla ho Jitka Pluháčková s manželem. Tehdy jsme zinscenovali asi sedm Cimrmanových her. Párkrát jsem se angažoval i v jiných divadlech ve Staňkově. Bylo to zhruba na přelomu tisíciletí. Mezi tím, od roku 1991, jsem se ochotnický zúčastňoval představení Kolovečského mlýna.

Při posledním mlýně v roce 2009, který jsem mimochodem režíroval, jsme spolu s Karlem Kobrem kontaktovali Martina Volfa, abychom do hry vnesli i nějaké jiné prvky, dle jeho zkušeností či nápadů. Martin přišel s nápadem, že by nebylo špatné, kdyby „gró“ tohoto ochotničení tvořil pevný ochotnický soubor, ze kterého by se čerpali herci. Naznačil tehdy, že má již náčrt divadelní hry. Dal mi ji přečíst. Při čtení jeho hry jsem trochu krčil rameny, protože když se něco čte teoreticky, tak je to někdy takové fádní. Viděl jsem ale jeho totální nadšení. Jelikož mám divadlo sám rád, řekl jsem mu, že do toho s ním půjdu. Nicméně castingy a psaní scénářů jsem nechal na něm. Myslím, že základ souboru mají tvořit rodáci z Kolovče. Nechali jsme to nějaký čas uležet. Martin po pár měsících přišel s jinou hrou. Přečetl jsem si ji, a musím říct, že to bylo opravdu něco. Od té doby se datuje naše spolupráce. Mluvil jsem mu do scénáře, ale spíše z pohledu potencionálního diváka či zkušeného ochotníka. Pomáhal jsem mu, dá se říci, eliminovat zbytečné věty či parazitní slova, která nemají vliv na děj. Výsledek nakonec vždy naplnil očekávání. Já jsem byl spíše ten, který projevil nadšení. Veškerou zásluhu na založení připisují Martinovi.“

Jak jste se dostal k roli dramaturga? Co tato role obnáší?

„Dramaturgie v mém provedení není úplně podle postupů profesionálních divadel. Spočívá to v tom, že autorovi cupuji scénář tak, aby byly zachovány nějaké parametry divadelního představení, které jsou vyžadovány obecně. Aby to spíše splnilo divákovu představu. Moje dramaturgie nespočívá v tom, že bych mluvil do výběru her, což je hlavní doménou profesionálního dramaturga. My jsme si už při zrodu Kolofantů řekli, že budeme hrát autorské hry Martina Volfa do té doby, dokud bude mít nějaké to básnické střevo. To znamená, že výběr her je daný. Jakou hru napíše, tu hrajeme. Musí být ale nějak dramaturgicky učesaná. Spíše upravuji věty nebo mluvnické obraty. Musím ale zohlednit to, že nemůžu škrtat tak, abych úplně zrušil nějakou roli. Velký pozor si také

musím dávat na určitá spojení, která třeba z počátku nemají žádnou váhu, ale jejich pravá podstata se ukáže až v samotném konci.“

Je nějaká role, která Vás něčím oslovila? Popřípadě role, která Vám byla něčím nepříjemná?

„Hrál jsem prozatím ve všech hrách. Pověštinou vedlejší role, protože nemám úplně hudební sluch, nedobře mluvím a ani neumím pořádně dýchat, čili delší monology by mi asi dělaly potíže. I když jsem si v mládí nějaké ty monology u Cimrmanových her vyzkoušel.

Většina her jsou komedie. Musím bohužel přiznat, že můj smysl pro humor je spíše už takový ošumělý, tak se mi hrála nejlépe smutná role ve hře Srovnej mu tu čepici. Hrál jsem toho nemocného člověka. Jednak jsem se s ním dokázal ztotožnit z hlediska zdravotního, jednak se sociálně rodinného. Nemůžu úplně tvrdit, že by byla pro mne nejlepší ze všech. Všechny postavy, které jsem hrál, mě bavily. Tahle měla prostě něco v sobě. Vůbec mi nevadí vedlejší role. Říká se, že není malých rolí... (smích).

Nikdy jsem žádnou roli neodmítl. Ani v tomhle souboru, ani v jiném. V Kolofantech jsem ji neodmítl z jednoho prostého důvodu. Autor v podstatě všechny role píše na tělo každému herci. Jak text, tak pohybová či výrazová stránka je už předem promyšlená. Musím přiznat, že občas mi nějaký text nejde do pusy. Panuje tu ale taková malinká demokracie, kdy si můžeme nějaká slovíčka, samozřejmě bez ovlivnění děje, přizpůsobit.“

Jak se učíte své role? Je něco, co Vám při učení pomáhá?

„Mým největším problémem při učení nových rolí je moje lenost. Mám jako důchodce hodně času. Ale když bych si to měl číst doma na gauči, asi bych při tom usnul. Zásady mám ale za ta léta vypěstované. Nejlépe se mi učí na zkouškách. (smích).

Když se učím doma, musím si to říkat nahlas a hlavně u toho musím být sám. Víím, že se spousta herců učí s někým, že jim někdo například dělá narážky, to je nejlepší učení. Podle mě je to ale zrádné. Ten, kdo dělá narážky, není ten, kdo je bude dělat při hrách, a to já nepřeferuji. Raději si je bručím pod vousy sám. S každým textem si jakoby hraji. Text si přeřikávám nahlas a třeba několika různými způsoby. Vždy mi pak jeden z nich v hlavě utkví.“

Zasahuje divadelní soubor nějakým způsobem do Vašeho osobního života?

„Řekl bych, že mě to nějakým zásadním způsobem neovlivňuje. Vlastně celou éru tohoto divadla jsem už v důchodu. Snad nejsem pod pantoflem, dovolím si říci. Nenastává u mě tedy situace jako u některých jiných ochotníků.

Většina herců je o dost mladších, mají rodiny, malé děti. Chápu je. Mají i jiné zájmy a některým dalším rodinným příslušníkům může vadit, že svůj čas věnují nejvíce divadlu. Pokud si chci něco naplánovat, podívám se do kalendáře, kdy mám čas.“

Je zde ještě něco, co nebylo řečeno?

„Mě osobně soubor fascinuje. Nebudu hodnotit kvality herecké. Posun je viditelný. Fascinuje mě to, že jde o množinu asi dvaceti osobností specifických věkově, pohlavně, sociálně a přesto to drží pohromadě. Tady musím připsat zásluhy hlavně Martinovi, protože takové kolektivy se musí přeci jen držet trochu diktátorským, někdy až neomaleným způsobem.

Na druhé straně tu vidím ohromné nadšení ze strany herců. Snad kromě mě. Já jsem už asi tak líný, že nemám náladu takové nadšení projevovat, ale baví mě to taky. Takže nadšení, Martinův teror (smích) a taky nějaké to vědomí zodpovědnosti všech herců dělá tento kolektiv tak úžasný a jednotný.“

3. 1. 2 Rozhovor s herečkou

Pro tento rozhovor jsem si nemohla vybrat nikoho jiného, než svoji vlastní maminku. Víím, kolik času a trpělivosti tomuto souboru věnuje, a proto bych ji zde i já ráda věnovala zasloužené místo. Moje maminka pracuje jako učitelka v mateřské školce v Kolovči. Vrátime se zde do její herecké minulosti, coby členky divadelního souboru manželů Wohlmuthových, do počátků „herecké kariéry“ u divadelního souboru Černoch v Čeníkově. Podíváme se také na to, jaké role ji nejvíce oslovily či naopak.

Kam sahají tvé divadelní začátky?

„Divadelnictví jsem se věnovala už jako dítě školou povinné. Když mi bylo 10 let, hrála jsem v divadelním souboru manželů Wohlmuthových. Zkoušky her se tehdy konaly v jejich bytě. Moje účinkování se poté přeneslo spíše na svatby. Můj otec byl předsedou místního národního výboru a já jsem chodila přednášet na svatby. Jak jsem dospívala, divadlo jsem opustila. Vrátila jsem se k němu úplnou náhodou.

To mi bylo 40 let. Byla jsem se synem na fotbalovém zápase. Tam mě oslovil kamarád z Černíkova. Byl členem divadelního spolku Černoch v Černíkově. Zmínil se, že hrají divadlo a jestli bych neměla chuť se k nim přidat. Mé začátky v Černochovi byly spíše tristní. Nedokázala jsem se dost dobře postavit na jeviště. Měla jsem velkou trému. Kolikrát byl na mě režisér i zlý. Po nějaké době jsem ale pochopila, že není čeho se bát. Začalo mě to bavit. Musím říci, že soubor Černoch byl na trochu jiné úrovni, než jsou Kolofantí. Užili jsme si hodně legrace, nemělo to příliš pevný řád. Působila jsem zde asi 3 roky, než mě oslovil Martin Volf. Usoudila jsem, že působit ve dvou divadelních souborech není pro mne časově možné. Nakonec jsem využila nabídky Martina Volfa a přidala se ke Kolofantům.“

Vzpomeneš si na svoji první roli u Kolofantů? Hrála jsi ve všech hrách?

„Moje první role byla beze slov. Mým úkolem bylo pouze přecházet po jevišti s transparentem POTLESK. Jednalo se o hru Křest. Potom už jsem dostávala role mluvené.

Nehrála jsem ale ve všech hrách. Divadlo začalo v mnohém zasahovat do mého osobního života. Zdálo se mi, že upozadňuji svůj osobní a rodinný život před divadlem. Proto jsem požádala Martina o divadelní přestávku. S divadelníky jsem ale stále spolupracovala. Působila jsem jako inspicie jeden rok a od založení souboru se starám o finance Kolofantů . Proto, i když jsem nehrála, účastnila jsem se všech divadelních vystoupení v roli pokladníka.“

Je nějaká role, která tě nejvíce oslovila? Popřípadě role, která ti dělala problém?

„Nejvíce mě bavily role komediální. Nemůžu žádnou vyzdvihnout. Všechny byly v něčem zajímavé. Měla jsem možnost dostat hlavní roli. Tahle role mě však diskreditovala v mém osobním životě, musela jsem se proto na první čtené zkoušce role vzdát, i když mě to velmi mrzelo. Jednalo se spíše o tragickou roli. Od té doby mám role vedlejší. Vůbec mi to ale nevadí. Aspoň se toho nemusím tolik učit,“ (smích)

Jak se učíš scénáře? Je něco, co ti při učení scénářů pomáhá?

„Učím se scénář nahlas. Musím při tom být sama. Učím se je většinou až na poslední chvíli. Víím, že někteří kolegové se role učí na zkouškách, to já bych ale nemohla. Potřebuji ticho a svůj klid. Při učení rolí nachodím po bytě i několik kilometrů. (smích)

Ovlivňuje ochotničení tvůj osobní život?

„Je to velmi časově náročná činnost. Podřizuji tomu veškerý svůj volný čas. Nejprve musím mít jasný přehled o tom, kdy se zkouší, kdy se jede na vystoupení. Až potom plánuji své další činnosti. Musím přiznat, že mě to někdy na zkouškách moc nebaví, když se jedna a ta samá scéna opakuje desetkrát za sebou. Když ale potom přijde ten výsledek, plný sál, nekonečný aplaus, výjezdy do jiných měst a zážitky z vystoupení, to vše vyváží ten strávený čas na zkouškách.“

Máš i jiné zájmy než je ochotničení?

„Mezi mé zájmy patří hlavně pobyt v přírodě. Čerpám zde energii jednak do svého pracovního života, tak i do toho osobního. Ráda jezdím na kole, navštěvuji divadla nebo různé kulturní akce. Samozřejmě do mého volného času patří i moje dětičky (smích). Hodně energie mi dodává i moje práce, kterou mám velmi ráda.“

Je zde ještě něco, co nebylo řečeno?

„Z počátku, na prvních vystoupeních, jsem nachodila snad stovky kilometrů za oponou. Přeríkávala jsem si roli a vždy mi to hodně pomohlo. Postupem času jsem ale ztratila veškerou trému. Co mi dělalo problém, byl muzikál Zbývá příběh náš. Nemohla jsem se zcela ztotožnit s písněmi, které jsem měla zpívat. Jejich obsah mě moc nezaujal. V připravovaném muzikále Peklo v nebi mám ale písně přímo na tělo a hrozně mě to baví.“

Hodně času mi zabere i práce pokladníka. Na všechna představení v Kolovči připravuji vstupenky s místenkou, protože představení jsou v kabaretním stylu. Máme náročné kulisy a kostýmy, zvukovou a světelnou techniku. Pořízení všech těchto věcí je finančně nákladné. Proto je i práce pokladní velmi zodpovědná.“

3. 1. 3 Rozhovor s hlavním zvukařem

Martin Kopecký, hlavní technik a mistr zvuku, patří k divadelním ochotníkům již od samého začátku. Už na základní škole se věnoval hudbě, navštěvoval ZUŠ a musím vyzdvihnout, že se zcela sám, jen s výukovými videy na internetu naučil hrát na kytaru. S kamarády si založil kapelu. Doma má dokonce i malé nahrávací studio.

Jaká je tvoje funkce/pozice/ v divadelním soboru? Co tato pozice obnáší?

„V divadle mám funkci zvukaře/osvětlovače. Zároveň jsem v revizní komisi a jsem členem výboru divadla. Jinak řečeno, je toho požehnaně, ale ve své podstatě se starám o technické zabezpečení a správu techniky. Obecně pro mě platí chodit na zkoušku alespoň hodinu předem, vše připravit a zkontrolovat a odcházet alespoň 20 minut po zkoušce, kdy je uklizeno.“

Kdo tě k divadelníkům přivedl?

„K divadlu mě přivedl Petr Hájek ml. před 10 lety, tedy úplně na začátku samotného vzniku divadelního spolku Kolofantí. Byl jsem rovnou požádán dělat zvukaře v divadle. Dodnes toho nelituji.“

Je divadlo tvým hlavním koníčkem? Popřípadě máš i jiné záliby?

„Divadlo je mým hlavním koníčkem, i když za celých 10 let se dělilo o prvenství s hraním v kapele nebo i s prací.“

Jak zvládáš časově zkoušky/premiéry? Je to náročné skloubit s tvým osobním/pracovním životem?

„Časové zvládání? Vrátil bych se k otázce č. 1, kde je rozepsán můj časový plán každé zkoušky. V půl páté končím v práci a ve čtvrt na šest bývám na sále, kde připravuji nebo vymýšlím nové nápady na ozvučení nebo osvětlení. Zkouška potom končí většinou kolem deváté nebo i déle.“

Ovlivnil soubor nějak tvůj osobní růst, zlepšení ve zvukařině atp.?

„Rozhodně pociťuji zlepšení, protože samotná domácí příprava zahrnuje i studie osvětlení nebo i ozvučení a tedy i osobní rozvoj znalostí. Neříkám, že jsem před nástupem do divadla neměl o hudební technice žádné zkušenosti, ale přeci jen je lepší zkusit praxi před neustálým omíláním teorie.“

Rovněž jsem před 10 lety zjistil, že se nemusím vracet domů před půlnocí. Poznání kolektivu jsem bral jako samozřejmost a jsem rád, že za 10 let se náš kolektiv opravdu utužil.“

Máš v této pozici nějakého pomocníka?

„Pomocníků bylo opravdu hodně. První hru jsem dělal kompletně sám. Od druhé hry se mi střídali partáci jako Terka Hájků, chvílku i Kamča Štibraná. Obě pak skončily na pódiu jako herečky. Pak Karel Fišer, Kamča Mrázů, Pavlína Hájková, Michaela Ottová, Vašek Láska, a nakonec zůstal jen Petr Hájek st., se kterým spolupracuji dodnes.“

Plánuješ do budoucna u divadelníků zůstat?

„Rozhodně ano, jen bych uvítal stejného nadšence jako já, abych měl na někoho spoleh. Přeci jen to ježdění na zkoušky z Plzně je občas trochu náročné.“

Sleduješ nějaký vývoj v technice od počátku působení v soboru, například, co jste měli k dispozici, co máte nyní?

„Veškerý vývoj, co se techniky týče, jsem měl na starosti já. Někdy jsem na sále skoro spal v dlouhých zimních večerech a jindy se zase potil na půdě ve 40 ° při tahání kabelů. Ale jsem rád, že se technika neustále rozrůstá a je s čím pracovat a můžeme poskytnout opravdu dobré technické zázemí. Dříve mělo například vlastní porty jen pár hlavních herců. Ostatní museli mluvit do mikrofonu. Samozřejmě i s přibývajícimi financemi jsme si mohli dovolit více technických vymožeností.“

Na začátku, v první hře Křest, jsem ještě seděl v technické místnosti sám. Výhled na pódiu nebo do diváků žádný a v té hře jsem dokonce pouštěl zvuk přesně podle scény, kdy měl zaznít kvilející pes poté, co ho na scéně upustili. Jenže bez výhledu většinou pes zakvičel čtyři vteřiny potom, co už nebyl na scéně, anebo dvě vteřiny před dopadem. (smích)

Na druhou hru, Katka a bude z ní matka, bylo už vymyšleno technické zázemí na sále v zadním rohu (kde je dodnes), ovšem na techniky jsem čekal od čtyř nebo pěti hodin odpoledne, a to den před 1. premiérou. Nakonec dorazil elektrikář a technik kolem šesté hodiny večer a techniku jsme tam dodělali někdy kolem půlnoci, možná i déle. Na tu premiéru asi nezapomenu, protože seznámit se s novým ovládáním bylo za jeden den opravdu nemožné.

Od třetí hry už jsme prakticky věděli, s čím pracujeme, ale to neznamenalo 100% spolehlivost. Ta se projevila až s příchodem prvního muzikálu Zbývá příběh náš. Tam se musela technika ve všem překopat a v něčem opravdu doslova. Změnit umístění reproduktorů nás stálo několik nových jističů a nefungující žaluzie, protože došlo

k narušení kabelových svodů ve zdi při vrtání nové konzole na reproduktor. Naštěstí se to obešlo bez zranění, ale dalo nám to opět nový pohled na celou techniku a její zajištění. Od té doby se sichrujeme jak jen to jde a vždy se vše promýšlí do posledního detailu.“

4 Reflexe

Vystoupení divadelních ochotníků zhlédlo více jak patnáct tisíc diváků. Toto číslo samo o sobě vypovídá o tom, že se divadelní soubor Kolofantí dostal do podvědomí širší veřejnosti. Jak?

Největší zásluha samozřejmě patří samotným divadelníkům, kteří se o svoji „publicitu“ starají především vylepováním plakátů o připravovaném představení ve městech nejenom Plzeňského kraje, upoutávkami na svých webových stránkách a samozřejmě silou sociálních sítí.

Naše městečko je především známé díky divotvornému mlýnu na „přemílání starých bab“ či proslulou kolovečskou keramikou, kterou mimochodem ručně, již po několik generací, vyrábí rodina Volfů. Proto se již několik desítek článků o Kolovči objevilo v novinách, denících či internetových diskuzích. Nově založený divadelní soubor vzbudil zájem i mezi novináři, projevila jej především paní Helena Bauerová z Domažlického deníku.

První novinové články o divadelním souboru Kolofantí byly publikovány ještě před první premiérou, v červnu roku 2010 v Domažlickém deníku a v deníku Kdyňsko. Paní Helena Bauerová se v Domažlickém deníku zmiňuje o znovuoobnovení divadelní činnosti v Kolovči. Režisér Martin Volf do tohoto článku přispěl rozhovorem o tom, jak to všechno vlastně začalo, nastiňuje zde děj první hry Křest. (*viz přílohy 2, článek č. 1*). V tomtéž měsíci poskytuje režisér informace o divadelním souboru a první hře i deníku Kdyňsko (*viz přílohy 2, článek č. 2*).

V Domažlickém deníku se v březnu roku 2011 opět objevuje článek paní Bauerové. Nyní se novinářka zaměřila na herecké sestavení souboru a opět nechyběl ani rozhovor s Martinem Volfem. Režisér se v článku zmiňuje také o tom, z čeho má největší obavy. „*Z toho, že někdo onemocní a budeme muset zklamat diváky odvoláním představení. Nicméně tomu předcházím tím, že herci nad šedesát let mi musí podepsat, že nezemřou, a ženy pod třicet, že neotěhotní. Mimochodem, horečka u nás v souboru začíná až od 40,5 °C,*“ dodává režisér v článku (*viz přílohy 2, článek č. 3*).

Téhož roku v srpnu vychází další článek v Domažlickém deníku, který pojednává o nové hře souboru Katka a bude z ní matka (*viz přílohy 2, článek č. 4*).

Režiséra vyhledala paní Bauerová znovu v září 2011. Tentokrát ho „vyzpovídala“ trochu podrobněji. Pan Volf zde popisuje svoji inspiraci k napsání nové hry Katka a bude z ní matka, taktéž se režisér zmiňuje i o hercích a jejich výkonech (*viz přílohy 2, článek č. 5*).

„*Kolofanty prohibice nezastaví,*“ tak zněl název článku paní Bauerové v Domažlickém deníku ze září 2012. Autorka článku zde přibližuje děj nové hry *Přijďte k nám zase, my k vám taky nechodíme*. Jelikož je děj zasazen do malé vesnické hospůdky, kde se odehrávají různé nekalé machinace, jako je například pančování alkoholu, mohli bychom tuto hru považovat za jakousi recesi na aktuální situaci, kdy se v České republice právě odehrávala kauza s pančováním alkoholu. Opak je ale pravdou. Režisér napsal hru již o 4 roky dříve, než tato situace vůbec nastala. Řekněme tedy, že se „trefil“ do černého (*viz přílohy 2, článek č. 6*).

Po premiéře výše zmíněné hry se opět v Domažlickém deníku, v říjnu roku 2012, objevují ohlasy na *Kolofanty*. „*Náramně jsme se bavili, ostatně jako pokaždé,*“ nechali se slyšet diváci. Paní Bauerová zde přibližuje děj výše uvedené hry a uvádí další plánovaná vystoupení (*viz přílohy 2, článek č. 7*). Na toto téma hned naváží. Kolofantí uveřejnili v deníku 5plus2 soutěž o vstupenky na svoji hru. Soutěžní otázka zněla: „*Kde se odehrává děj hry Přijďte k nám zase, my k vám taky nechodíme?*“ Čtenáři vybírali ze dvou možností: a) v hospodě, b) v nemocnici. Své odpovědi formou SMS posílali na uvedené telefonní číslo. Jednatel a zástupce DS, Pavel Kruml, pak náhodně vylosoval výherce (*viz přílohy 2, článek č. 8*). Soutěž o vstupenky uveřejnili Kolofantí ještě v roce 2016, kdy si pro čtenáře Domažlického deníku připravili otázku: „*Kdy proběhla v Kolovči premiéra hry Martina Wolfa: Srovnej mu tu čepici?*“ Čtenáři mohli tentokrát vybírat ze tří odpovědí. Čtenáři své tipy posílali formou SMS a Pavel Kruml opět losoval výherce (*viz přílohy 2, článek č. 9*).

O novoročním pochodu Kolofantů jsem se zmínila již v předchozí kapitole. Starosta městyse a zároveň člen DS Kolofantí Ing. Václav Pergl přispěl několika slovy v roce 2013 na toto téma do deníku *Kdyňsko* (*viz přílohy 2, článek č. 10*). Taktéž kronikářka Jana Bartáková komentuje pochod Kolofantů na zřícenině hradu Rýzmbek v deníku *Kdyňsko* roku 2017 (*viz přílohy 2, článek č. 11*).

V říjnu roku 2013 se konala premiéra hry *Předváděčka*. Na toto představení byla pozvána i režisérka filmu „*Šmejdi*“, Silvie Dymáková, která žádost přijala. Inspirací

k této hře byl panu Volfovi dlouhodobý problém společnosti, přesněji cílený nátlak na seniory, kteří jsou podomními prodejci přesvědčováni ke koupi předraženoého zboží. „*Měli jsme úplně stejný nápad, a co je pozoruhodné, že i v mém scénáři se důchodce, jeden z hrdinů, jmenuje stejně,*“ dodává pan Volf v článku paní Bauerové. Nicméně hru napsal již mnohem dříve, než byl film „Šmejdi“ zrežirován, upřesňuje pan Volf. Mimo jiné se autorka článku zmiňuje o tom, jak bylo pro režiséra těžké paní Dymákovou sehnat (viz přílohy 2, článek č. 12). O této hře také později píše Josef Barbor v Domažlickém deníku (viz přílohy 2, článek č. 13). Hra měla několik repríz, okouzila nejen paní Dymákovou, ale i principála ochotnického divadla Včelínek ze Zhoře u Jihlavy Jiřího Kučeru. „*Po ročním přemlouvání Kučera z Martina Volfa hru dostal,*“ uvádí paní Bauerová ve svém článku. Kolofantí samozřejmě u jejich premiéry nechyběli. Pocity a obavy ze zapůjčení své hry jinému divadelnímu souboru komentuje Martin Volf v článku: „*Předváděčka kolovečských ochotníků se hrála i na Vysocině*“ (viz přílohy 2, článek č. 14).

Dne 19. 3. 2016 vychází v Domažlickém deníku článek paní Bauerové o nově nacvičované hře Zoo. Režisér k článku přispěl několika slovy na toto téma. Zdůraznil, že jelikož se jedná o „crazy“ komedii, která má svižné tempo, jsou zkoušky poměrně náročné. „*Na jevišti se střídá patnáct herců, takže je tam spousta nástupů. Musíme to nazkoušet tak, aby se nikdo nikde nezapomněl,*“ pokračoval pan Volf (viz přílohy 2, článek č. 15).

V kapitole 2. 2. 8 zmiňují, že Kolofantí odehráli svoji hru Urologie pro zaměstnance plzeňské fakultní nemocnice. V únoru 2018 se v Domažlickém deníku o této skutečnosti zmiňuje pan Jasef Babor (viz přílohy 2, čl. č. 16). Poté se konalo charitativní představení v Kolovči. Výtěžek z prodeje vstupenek, který mimo jiné činil 15 700 Kč, věnoval soubor urologickému odd. FN Plzeň. Řediteli FN Plzeň MuDr. Šimánkovi Ph.D, byl po skončení představení slavnostně předán šek na již zmíněnou částku. „*Velké díky za krásný večer, velkolepé představení, které mě přinutilo k zamyšlení a pobavilo v životě. Přeji celému souboru další úspěšná představení a posunutí umělecké mety o další stupínek. Pevné zdraví, hodně úspěchů a těším se na další představení,*“ komentuje představení pan Šimánek v kronice divadelníků.

Kristýna Bublová, novinářka deníku 5plus2, se ve svém článku z roku 2014 soustřeďuje na Kolofanty jakožto účastníky představení „*přemílání bab na mladá děvčata.*“ V článku popisuje, jak probíhají zkoušky na představení (viz přílohy 2, článek č. 17).

5 Didaktická aplikace tématu na 1.stupni ZŠ

V současné době jsem třídní učitelkou žáků čtvrté třídy na Základní škole ve Staňkově. Své pedagogické zkušenosti jsem začala sbírat jako asistent pedagoga na Základní škole v Kolovči, kde jsem dva roky asistovala žákovi s Aspergerovým syndromem. Se svoji současnou třídou pracuji již druhým rokem. Myslím, že je velmi důležité s dětmi pracovat nejen v rámci osnov základní školy, ale důležité je rozvíjet i jejich osobnost a charakter. Proto se snažím do svých hodin vnášet různé metody a pracovat s dětmi různými způsoby. Dramatická výchova jako taková se na naší škole nevyučuje, a to ani v rámci nepovinných kroužků. Myslím, že děti o mnoho přicházejí.

V prvním ročníku střední školy jsem měla jako povinný předmět dramatickou výchovu, díky které jsem poznala své spolužáky hlouběji než při denním kontaktu ve třídě. Myslím, že tento předmět by neměl být pouze doplňujícím, ale měl by mít vlastní vyučovací hodinu. Sama jsem vedla taneční kroužek. Nejde sice o dramatickou výchovu, ale její prvky se v mém kroužku také objevovaly. S dětmi jsem jednotlivé kroky vždy procházela, vyslechla si jejich názor, popřípadě ho i uskutečnila. Je důležité, aby se děti při takové aktivitě cítily dobře. Jejich nesouhlas jsem vždy poznala z výrazu jejich obličeje.

Dle mého názoru, dramatická výchova není jen o tom naučit se nějakou hru a následně ji předvést před publikem. Jde o to, jak se samo dítě cítí při jiné aktivitě než při sezení ve třídě, jak se projevuje v různých situacích a jak se při tom cítí. Často se však stává, že děti takovéto hodiny využívají ve svůj prospěch. Zlobí, předvádějí se, myslí si, že o nic nejde. Proto si myslím, že i hodina dramatické výchovy by měla mít svůj řád a pravidla.

V rámci hodin čtení s dětmi velmi často realizuji takzvané „prožitkové“ čtenářství. Děti dostanou texty či jen části textů do skupin. Různými způsoby, jako například párovým čtením, oživenými sochami, dramatickou scénkou či pantomimou své části zpracují. Nemusí se jednat o text s příběhem, mohu do něj zakomponovat takřka cokoli. Děti velmi často a rády využívají dramatických scének. Je to pro ně přirozenější a je u toho samozřejmě více zábavy. Musím ale přiznat, že ne vždy se to povede. Tím se ale samozřejmě děti více rozvíjejí. Kromě hodin čtení využívám dramatické prvky i v hudební či výtvarné výchově. Jak jsem již zmínila výše, začlenila bych samostatnou a povinnou dramatickou výchovu. Na druhé straně je zde však mnoho úskalí. Pedagog by

měl mít znalosti z oblasti dramatické tvorby pro děti a mládež a v neposlední řadě také chuť s dětmi takto pracovat.

Role pedagoga je v procesu dramatické či jiné výchovy velmi důležitá, Děti potřebují námět, potřebují být někým vedeny. Avšak podíl žáků má také svůj význam. Právě díky dramatické výchově se mohou děti „dostat ke slovu“, projevit svoje vnitřní pocity, či samy navrhovat určité postupy. Pedagog má tak možnost poznat osobnost dítěte v různých situacích a z nových hledisek.

Dramatická výchova je pojímána jako prostředek pro osobnostní a taktéž emocionální rozvoj dětí. Dramatická výchova je jakýmsi prostředkem pro „vypuštění páry“. Myslím, že by děti měly mít dostatek prostoru pro své vyjadřování nejen v hlavních předmětech, jako je matematika, český jazyk nebo jazyk cizí, ale je nutné, aby se projevila i jejich vnitřní osobitost, tvořivost, aktivita a emoce. Ve výše uvedených předmětech jen těžko poznáme, co děti baví, zda jim vyhovuje kolektiv třídy, jaká je celková atmosféra celé třídy v jiné situaci, než při klasické vyučovací hodině.

V dramatu vzniká příběh procesem hraní, založeném na předběžném plánu učitele, dotvářeném samotnými aktéry, v tomto případě dětmi. Co se týče dramatu jako ztvárnění divadelní hry, důležitou úlohu hrají pauzy, které umožňují dětem „oddechnout“ si od role, pokusit se z jiného úhlu pohledu pochopit podstatu svého hraní, nahlížet na celý příběh jako divák. Myslím, že v procesu příběhového dramatu hraje velkou roli také improvizace samotných aktérů. Pro to, aby se děti ztotožnili se svojí rolí, je důležité zohledňovat jejich připomínky či návrhy na změnu či obměnu scénáře. K tomu pomáhají tzv. dramatické techniky, které umožňují jednotlivé situace zpracovávat co nejefektivněji.

Příběhové drama se neodehrává pouze na jevišti, nýbrž v každodenním životě, protože situace, v nichž musíme nějakým způsobem reagovat, jsou dle mého názoru také určitým ztvárněním nějaké role. U žáků je to především role syna/dcery, vnučky/vnuka, ale i spolužáka či kamaráda.

ZÁVĚR

Cílem diplomové práce bylo představení amatérského ochotnického divadelního souboru Kolofantí. Práce je zaměřena na historii a současnost ochotnického souboru, repertoár, s přiblížením jednotlivých her, rozhovory s některými členy souboru a odezvu široké veřejnosti.

Diplomová práce je rozdělena do pěti hlavních kapitol a dále členěna do několika podkapitol. První kapitola je věnována místu, kde se ochotnický soubor zrodil, tedy městyši Koloveč. V této části je představena divadelní historie obce s odkazem na místní tradici „Přemílání starých bab na mladá děvčata.“ Věnuji se zde také samotnému zrodu divadelního souboru Kolofantí a okolnostem, jež vedly k jeho založení. V této kapitole je uveřejněn rozhovor se zakladatelem a režisérem DS Martinem Volfem.

Druhá kapitola přibližuje repertoár divadelního souboru. Po přehledné tabulce s jednotlivými hrami a jejich premiérami jsem blíže představila každou hru zvlášť a zaměřila se také na návštěvnost a úspěchy každé hry. Některé hry obsahují i slovo režiséra. V této části je zmíněna i mimodivadelní činnost kolovečských ochotníků. Mimo jiné, v této kapitole uvádím svůj osobní pohled, coby pohled diváka, taktéž své postřehy z poza opony, tj. z míst, kam se obyčejný divák jen tak nepodívá.

Třetí část diplomové práce je zaměřena na osobnosti amatérského kolektivu. Jsou zde uveřejněny rozhovory s členy či organizátory ochotnického divadla.

V kapitole čtvrté jsem obrátila svoji pozornost k médiím. Zaměřila jsem se především na novinové články o Kolofantech, reportáže a rozhovory se členy ochotnického souboru.

Poslední kapitola je věnována mé úvaze o působení divadla a dramatické výchovy na osobní rozvoj dětí na 1. stupni. Uvádím zde vlastní zkušenosti s využitím dramatických prvků v různých hodinách a jejich působení na atmosféru třídního kolektivu.

Práce je doplněna přílohami s články z novin a tabulkami s přehledem her a hereckým obsazením.

RESUMÉ

Diplomová práce představuje historii a současnost amatérského ochotnického divadelního souboru Kolofantí. Je zde nastíněna divadelní historie městečka, která má díky své tradici „přemílání starých bab na mladá děvčata“ zásluhu na založení souboru Kolofantí. V práci jsou uveřejněny rozhovory s režisérem souboru Martinem Volfem a některými dalšími členy souboru. Práce je také zaměřena na jednotlivé divadelní hry pana Volfa a na mediální odezvu. V práci uvádím své vlastní názory coby názory diváka. O své dosavadní pedagogické praxi a využití dramatických prvků ve výchově se zmiňuji v poslední části diplomové práce. Práce je doplněna o novinové články a tabulky s přehledem her či hereckým obsazením.

SUMMARY

The diploma thesis presents/introduces the history and the present of the amateur theatre ensemble *Kolofantí*. It outlines the theatrical history of the town which, thanks to its tradition of "grinding old women to turn them into young girls", has contributed to the founding of the *Kolofantí* ensemble. Interviews with the director of the ensemble Martin Volf and some of its other members are published in the work. The thesis is also focused on Mr Volf's individual plays and the media response to them. I present my own opinions as a viewer in the work. I mention my current pedagogical practice and the use of dramatic/theatrical elements during upbringing in the last part of the diploma thesis. The work is completed with newspaper articles and tables/charts with an overview of plays or cast.

SEZNAM LITERATURY

Knižní zdroje:

1. BLÁHA, Karel. *Koloveč: obrazy z dějin a současnosti městečka*. V Domažlicích: Pro obec Koloveč vydalo Nakladatelství Českého lesa, 2009. ISBN 978-80-86125-97-8.
2. Historické kroniky Kolovče
3. Kronika amatérského souboru Kolofantí
4. Kronika divadelního souboru paní Marie Wohlmuthové
5. MACHKOVÁ, Eva. *Dětské divadlo: sborník her pro dětské divadelní soubory*. Praha: Albatros, 1978.
6. ŠINDELÁŘ, Jan. *Dějiny Kolovče a okolí*. Koloveč, 1936.
7. ULRYCHOVÁ, Irina. *Drama a příběh: tvorba scénáře příběhového dramatu v dramatické výchově*. Praha: Akademie múzických umění v Praze, Katedra výchovné dramatiky DAMU, 2007. ISBN isbn978-80-7331-096-7.

Internetové zdroje

8. *Český rozhlas: Vesnice roku 2010 Plzeňského kraje - Koloveč - získala v celostátním klání Stříbro* [online]. 14.9.2010 [cit. 2020-04-23]. Dostupné z: <https://plzen.rozhlas.cz/vesnice-roku-2010-plzenskeho-kraje-kolovec-ziskala-v-celostatnim-klani-strebro-6776177>
9. *Kolofanti.estranky* [online]. 2020 [cit. 2020-04-23]. Dostupné z: <https://kolofanti.estranky.cz/>
10. *Městys Koloveč: Historie* [online]. [cit. 2020-04-23]. Dostupné z: <https://www.mestyskolovec.cz/cs/mestyskolovec-historie/>
11. *Ministerstvo pro místní rozvoj ČR: Tiskové zprávy* [online]. 2011, 2.7.2010 [cit. 2020-04-23]. Dostupné z: <https://www.mmr.cz/cs/pro-media/tiskove-zpravy/2010/vitezem-souteze-vesnice-roku-v-plzenskem-kraji?feed=Tiskove-zpravy>
12. *Vesnice roku: Výsledky* [online]. 2011 [cit. 2020-04-23]. Dostupné z: <http://www.vesniceroku.cz/vysledky/?rok=2010&obec=41>

PŘÍLOHY 1: Přehled her a hereckého obsazení

Tabulka č. 1

Domácí scéna - Křest		
premiéry, reprízy	datum	počet diváků
1. premiéra	2. 10. 2010	216
2. premiéra	9. 10. 2010	216
repríza	5. 11. 2010	198
Divadelní tour		
místo	datum	počet diváků
Zahořany	5. 2. 2011	140
Černíkov	2. 4. 2011	25
Poběžovice	8. 4. 2011	43
Horšovský Týn	13. 5. 2011	100
Kbele	11. 6. 2011	30

Herecké obsazení:

- moderátor : Petr Hájek ml.
- slečna : Jana Součková st.
- starosta : Karel Cozl
- stavbyvedoucí : Pavel Souček st.
- Karel Nováček : Karel Kobr
- Paní Dagmar : Dita Kovářová
- Martino Klepner : Petr Behenský
- starý pán : Ludvík Kaše
- slečna Karolína : Jana Peclová
- profesorka Franková : Jana Bartáková
- mladá slečna : Eva Musilová
- Lojza : Pavel Kruml

Tabulka č. 2

Domácí scéna – Katka a bude z ní matka		
premiéry	datum	počet diváků
1. premiéra	1. 10. 2011	216
2. premiéra	8. 10. 2011	216
Divadelní tour		
místo	datum	počet diváků
Hostouň	22. 10. 2011	70
Zahořany	27. 10. 2011	140
Poběžovice	4. 2. 2012	65
Plasy	3. 3. 2012	50
Přeštice	10. 3. 2012	98
Domažlice	21. 4. 2012	80
Stříbro	28. 4. 2012	48
Dobřany	5. 5. 2012	72

Herecké obsazení:

- Kateřina : Kristýna Bláhová
- Václav : Petr Hájek
- matka Kateřiny : Dita Kovářová
- Markéta : Jana Součková st.
- Petruška : Anna Behenská
- matka Václava : Jana Bartáková
- otec Václava : Karel Cozl
- Tonda : Pavel Souček ml.
- Ruda : Václav Pergl
- Vlasta : Petra Křížová
- Jindra : Petr Behenský
- Karel : Karel Kobr
- Karlova manželka : Anna Perglová
- domovník : Pavel Kruml

Tabulka č. 3

Domácí scéna – Přijďte k nám zase, my k vám taky nechodíme		
premiéry	datum	počet diváků
1. premiéra	6. 10. 2012	216
2. premiéra	13. 10. 2012	216
3. premiéra	16. 11. 2012	168
Divadelní tour		
místo	datum	počet diváků
Zahořany	20. 10. 2012	70
Horšovský Týn	23. 11. 2012	100
Dobřany	16. 3. 2013	65
Plasy	23. 3. 2013	130
Milavče	12. 4. 2013	33
Strašice	20. 4. 2013	60
Poběžovice	11. 5. 2013	45
Žlutické divadelní léto	1. – 2. 6. 2013	40

Herecké obsazení:

- hostinský Petr : Pavel Souček ml.
- Pavla, žena hostinského : Alena Dolejšová
- Tonda : Karel Kobr
- Tondovo manžela : Anna Perglová
- Karlík : Pavel Kruml
- Korbel : Karel Cozl
- Korbelová : Jana Bartáková
- Milan Mařík : Petr Hájek
- Vilma Maříková : Kristýna Bláhová
- Starosta : Pavel Bouda
- pražák : Petr Behenský
- Vendula : Anna Behenská
- autobusák Pepa : Václav Pergl
- ženská : Petra Křížová

Tabulka č. 4

Domácí scéna - Předváděčka		
premiéry, reprízy	datum	počet diváků
1. premiéra	5. 10. 2013	216
2. premiéra	12. 10. 2013	216
1. repríza	16. 11. 2013	145
2. repríza	20. 12. 2013	90
Divadelní tour		
místo	datum	počet diváků
Zahořany	2. 11. 2013	130
Hradec u Stoda	8. 2. 2014	110
Plasy	15. 3. 2014	100
Stříbro	22. 3. 2014	40
Domažlice	5. 4. 2014	70
Prapoříšně	26. 4. 2014	130
Horšovský Týn	2. 5. 2014	109
Žlutické divadelní léto	30. 5. - 1. 6. 2014	50

Herecké obsazení:

- prodejce Květoslav : Petr Hájek
- hospodský : Pavel Kruml
- asistentka Jasmína : Alena Dolejšová
- mladík Renda : Pavel Souček ml.
- Rendova matka : Jana Součková st.
- Rendův otec : Václav Pergl
- Stránský : Karel Cozl
- Stránský : Marie Divišová
- Lojza : Karel Kobr
- Maruš : Anna Perglová
- vdovec : Pavel Bouda
- vdova : Petra Křížová
- funebračka : Jana Bartáková

- autobusák : Petr Behenský

Tabulka č. 5

Domácí scéna - Sauna		
premiéry, reprízy	datum	počet diváků
1. premiéra	4. 10. 2014	216
2. premiéra	11. 10. 2014	216
1. repríza	15. 11. 2014	196
2. repríza	20. 12. 2014	179
3. repríza	30. 1. 2015	179
Divadelní tour		
místo	datum	počet diváků
Zahořany	25. 10. 2014	115
Hradec u Stoda	31. 1. 2015	108
Domažlice	6. 2. 2015	317
Plasy	7. 3. 2015	151
Dobřany	21. 3. 2015	170
Prapořiště	4. 4. 2015	160
Horšovský Týn	22. 5. 2015	174
Žlutické divadelní léto	29. – 31. 5. 2015	50

Herecké obsazení:

- Kamila : Kamila Štibraná
- Petra (matka Kamily) : Jana Součková st.
- Karel (otec Kamily) : Václav Pergl
- Tchyně (Karlova matka) : Jana Bartáková
- Tchán (Karlův otec) : Karel Cozl
- Mírek (majitel agentury Splněná přání) : Petr Hájek
- Tomáš (ředitel) : Pavel Kruml
- Kateřina (sekretářka) : Tereza Hájková
- Valérie (profesionální společnice) : Anna Behenská
- Drahoslav (vědec) : Pavel Souček ml.
- předsedkyně org. Feministické : Petra Křížová

sesterstvo

- poslanec : Karel Kobr
- asistentka poslance: :Alena Dolejšová
- masér : Antonín Pergl

Tabulka č. 6

Domácí scéna – Srovnej mu tu čepici		
premiéry, reprízy	datum	počet diváků
1. premiéra	3. 10. 2015	192
2. premiéra	10. 10. 2015	210
repríza	20. 11. 2015	148
Divadelní tour		
místo	datum	počet diváků
Domažlice	15. 1. 2016	150
Poběžovice	20. 2. 2016	34
Dobřany	12. 3. 2016	69
Hradec u Stoda	2. 4. 2016	107
Pocinovice	16. 4. 2016	55
Prapoříšťe	8. 5. 2016	80
Stříbro	20. 5. 2016	17
Žlutické divadelní léto	27. – 29. 5. 2016	50

Herecké obsazení:

- Josef Zikmund : Karel Cozl
- Jana Zikmundová : Petra Křížová
- Petr (syn J. Zikmunda z 1. manželství) : Pavel Kruml
- Andrea (dcera Zikmundových) : Tereza Hájková
- ošetřovatelka Pavlína : Anna Behenská
- kamarád Zikmunda Karel : Karel Kobr
- Honza (kolega Josefa) : Václav Pergl
- Jitka (kolegyně Jany) : Alena Dolejšová
- Zlata (kolegyně Jany) : Kristýna Bláhová
- Pavel (manžel Zlaty) : Antonín Pergl

• Leoš (milenec Jany)

: Pavel Souček ml.

Tabulka č. 7

Domácí scéna - ZOO		
premiéry, reprízy	datum	počet diváků
1. premiéra	1. 10. 2016	184
2. premiéra	8. 10. 2016	192
1. repríza	11. 11. 2016	145
2. repríza	12. 11. 2016	147
Charitativní představení	14. 5. 2017	114
Divadelní tour		
místo	datum	počet diváků
Zahořany	22. 11. 2016	128
Plasy	3. 12. 2016	138
Domažlice	13. 1. 2017	183
Hradec u Stoda	28. 8. 2017	110
Klenčí	3. 3. 2017	50
Prapořiště	18. 3. 2017	140
Horšovský Týn	1. 4. 2017	158
Oplot	22. 4. 2017	42
Žlutické divadelní léto	26. – 28. 6. 2017	50
Rokycany	22. 7. 2017	80

Herecké obsazení:

- ředitel Karel Štědrý : Pavel Kruml
- JUDr. Jiří Vydra : Pavel souček ml.
- hejtman : Antonín Pergl
- veterinářka : Jana Součková st.
- účetní : Petra Křížová
- asistentka : Kristýna Bláhová
- zřízenec Jarda : Karel Kobr
- novinář Novotný : Karel Cozl
- paní Zuzana : Alena Dolejšová

- Bavorský lovec : Pavel Bouda
- krmička Stáňa : Anna Behenská
- zahradnice Máňa : Marie Divišová

Tabulka č. 8

Domácí scéna - Urologie		
premiéry, reprízy	datum	počet diváků
1. premiéra	7. 10. 2017	143
2. premiéra	13. 10. 2017	152
3. premiéra	14. 10. 2017	148
1. repríza	10. 11. 2017	153
2. repríza	11. 11. 2017	153
3. repríza	15. 12. 2017	165
Charitativní představení	19. 5. 2018	143
Divadelní tour		
místo	datum	počet diváků
Zahořany	3. 11. 2017	125
Domažlice	19. 1. 2018	361
Hradec u Stoda	3. 2. 2018	130
Plzeň na Roudné	16. 2. 2018	103
Přeštice	3. 3. 2018	96
Prapořiště	17. 3. 2018	166
Běšiny	14. 4. 2018	48
Dobříč	27. 4. 2018	84
Horšovský Týn	4. 5. 2018	314
Žlutické divadelní léto	25. – 27. 5. 2018	58
Rokycany	21. 7. 2018	59

Herecké osazení:

- pacient Ladislav Kouba : Karel Kobr
- pacient Honzík : Antonín Pergl
- pacient doc. Ing. Antonín Šeba : Karel Cozl
- pacient Ing. Jiří Freml : Pavel Kruml

- doktor Skála : Václav Pergl
- vrchní sestra Petra : Jana Součková st.
- sestra Pavla : Alena Dolejšová
- sestra Hana : Kamila Štíbraná
- ošetřovatel Vojta : Petr Behenský
- matka Honzika : Jana Bartáková
- přítelkyně Fremla : Anna Behenská
- dcera Šeby Jana : Petra Křížová
- zeť Šeby Pepa : Pavel Bouda
- pacientka Macháčková : Marie Divišová
- uklízečka
- šaman

Tabulka č. 9

Domácí scéna – Zbývá příběh náš		
premiéry, reprízy	datum	počet diváků
1. premiéra	6. 10. 2018	153
2. premiéra	12. 10. 2018	147
3. premiéra	13. 10. 2018	157
4. premiéra	27. 10. 2018	146
1. repríza	9. 11. 2018	154
2. repríza	10. 11. 2018	144
3. repríza	23. 11. 2018	145
4. repríza	24. 11. 2018	150
Divadelní tour		
místo	datum	počet diváků
Hradec u Stoda	3. 2. 2019	141
Prapoříště	16. 2. 2018	160
Domazlice	21. 2. 2019	404
Horšovský Týn	16. 3. 2019	354
Plasy	23. 3. 2019	210
Kdyně	13. 4. 2019	149
Strašice	20. 4. 2019	51
Klatovy	26. 4. 2019	100
Plzeň	27. 4. 2019	106
Žlutické divadelní léto	24. – 26. 5. 2019	85
Rokycany	31. 8. 2019	181

Herecké obsazení:

- Láďa : Pavel Kruml
- Gábina : Anna Behenská
- Jarda : Zdeněk Valenta
- Zuzana : Kamila Štibraná
- Tchán Luboš : Karel Cozl
- Tchyně Ilona : Jana Součková
- otec Gábiny : Václav Pergl

- kamarádka Jarka : Alena Dolejšová
- kamarádka Míša : Petra Křížová
- advokát Horáček : Pavel Souček
- policista : Pavel Bouda
- doktor : Antonín Pergl
- sestra : Jana Bartáková
- pacient Štěpán : Karel Kobr
- pacient Jára, Barman : Petr Behenský

Tabulka č. 10⁵

Domácí scéna – Je to náš syn		
premiéry, reprízy	datum	počet diváků
1. premiéra	5. 10. 2019	144
2. premiéra	11. 10. 2019	150
3. premiéra	12. 10. 2019	161
1. repríza	8. 11. 2019	170
2. repríza	9. 11. 2019	155
3. repríza	29. 11. 2019	149
Charitativní akce	28. 2. 2020	
4. repríza	28. 3. 2020	
Divadelní tour		
místo	datum	počet diváků
Prapoříšně	10. 1. 2020	134
Domažlice	11. 1. 2020	326
Hradec u Stoda	8. 2. 2020	126
Klatovy	22. 2. 2020	
Kdyně	13. 3. 2020	
Bělá nad Radbuzou	14. 3. 2020	
Stod	27. 3. 2020	
Tachov	28. 3. 2020	
Horšovský Týn	3. 4. 2020	
Plasy	4. 4. 2020	
Žlutické divadelní léto	29. – 31. 5. 2019	
Rokycany		

Herecké obsazení:

- Katka : Líba Lásková
- Petr : Pavel Kruml
- Petra (sestra Katky) : Zuzana Němejcová
- Tchyně 1. (matka Katky) : Jana Součková

⁵ K současnému opatření vlády a zákazu konání veřejných akcí byla představení, počínaje březnem 2020, zrušena.

- Tchán 1. (otec Katky) : Karel Cozl
- Tchyně 2. (matka Petra) : Anna Perglová
- Tchán 2. (otec Petra) : Karel Kobr
- Tonda (Petrův kamarád) : Pavel Souček
- Markéta (gynekoložka,
kamarádka Katky) : Petra Křížová
- Vlasta (učitelka, kamarádka Katky) : Alena Dolejšová
- Ruda (partner Markéty) : Antonín Pergl
- Jindra (manžel Vlasy) : Petr Behenský

Tabulka č. 11

Domácí scéna – Peklo v nebi		
premiéry, reprízy	datum	počet diváků
1. premiéra	2. 10. 2020	
2. premiéra	3. 10. 2020	
3. premiéra	23. 10. 2020	
4. premiéra	24. 10. 2020	
1. repríza	13. 10. 2020	
2. repríza	14. 10. 2020	
3. repríza	11. 12. 2020	
Divadelní tour		
v přípravě		

PŘÍLOHY 2: Články

Článek č. 1

NOVĚ DOMAŽLICKO ČERVEN 2010 Kolofantí obnovili ochotnické divadlo

Kolovečtí se opět mohou pochlubit novým, po letech obnoveným ochotnickým souborem

HELENA BAUEROVÁ

Koloveč - Na podnět Martina Volfa bylo v Kolovči po mnoha letech znovu obnoveno ochotnické divadlo. Devatenáctičlenný soubor složený z doktora, učitelky, důchodců či studentů, nese název Kolofantí.

„Ochotničení mělo v Kolovči velkou tradici. Ustalo někdy v sedmdesátých letech a udržovalo se prakticky jen mýlně. Nemůžeme ani říci, že navazujeme na dřívější divadlo. Protože se jednalo o velkou pomilku, jdeme prak-

ticky od začátku,“ říká režisér Martin Volf, který dostal skvělý nápad uskutečnit divadelní představení k otevření nově vybudovaného kulturně administrativního centra.

Protože je Martin Volf muž činu, vybral jednu ze svých her, vytipoval lidi do rolí a pozval je na informační setkání do obřadní síně městyse Koloveč. A tímto dnem vše začalo. Po vše vysvětlujícím a povzbuzujícím informačním úvodu obdrželi herci scénáře a začalo se s historicky první čtenou zkouškou,

kteřá byla několikrát přerušována salvami smíchu. Během dalších zkoušek, které se konají každý čtvrtek, se dobrovolní a ochotní představitelé rolí své texty, podporováni režisérem učili, učili a učili, a zanedlouho už nikdo nepotřeboval držet scénář před sebou, ale občas byla velmi vítána pomoc nápovědy.

A jak se vlastně nová hra rodila?

Režisér Martin Volf byl účasten křtu koncertního křídla, a to jej tak pohitilo a uchvátilo, že inspirace na sebe nenechala dlouho čekat. Vytvořil tak překvapivě, pikantně lechtivou, konverzační situační komedii s názvem *Křest*, kde nechybí ani

zápletka, zákulisní nekalé praktiky, machinace, ironie, nadsázka, trefný humor, nářádky a vtipné volfovské absurdity.

„Celou hru provází moderátor, který má na starosti průběh křtu koncertního křídla. Uvidíte i co křtu předcházelo a originální rozhovory se slavnými umělci, kteří předvedou své, ale více už prozrazovat nebudeme, protože vás zveme, abyste se stali svědky této světové premiéry,“ dodal Martin Volf s tím, že pevné datum ještě není známo, protože vše závisí na otevření kulturního centra v Kolovči. Co je však jisté, že to bude někdy na přelomu září a října.

KOLOFANTÍ je název kolovečského ochotnického divadelního souboru, jehož členové pilně nacvičují hru *Křest*, kterou uvedou letos na podzim.
Foto: Archiv divadla Kolofantí

V Kolovči se opět hraje divadlo

Začalo to 18. března, kdy jsme se sešli poprvé a řekli jsme si: „Jdeme do toho“. Budeme hrát divadlo. Nakonec je u nás nač navazovat a herecké schopnosti (mimořádné) má přece téměř každý „kolofant“.

No, vždyť my se ani jinak přece jmenovat nemůžeme, než jak nám ostatní říkají. Takže jsme Divadelní soubor Kolofanti. Je nás 19 a kromě herců jsou mezi námi i schopní technici, kteří přesně vědí, co všechno je potřeba zařídit, aby se herci mohli plně soustředit na svůj výkon. Také jsme odpověděli na věčnou otázku, nad jejíž odpovědí se prou vědci od nepaměti, a to zda-li: „Bylo první vejce, či slepice“, anebo to bylo právě naopak. My jsme měli nejdříve sál (tedy byl ve výstavbě) a potom jsme byli my.

Dnes už v novém sále pilně zkoušíme a jsme nadšeni, že máme tak krásnou, novou domácí scénu. V novém administrativně kulturním

centru, které městy Koloveč vystavěl, budeme mít i svoji klubovnu a vůbec se těšíme velké podpoře městyse. Aby také ne, když z devíti členného zastupitelstva je nás v souboru pět. A co budeme hrát?

My zkusíme být autorským divadlem a tak zahrajeme hru „Křest“. Pikantně lechtivou, konverzační situační komedii, kde nechybí zápletky, zákulisní nekalé praktiky a machinace, ironie a nadsázka, trefný humor, narážky a vtipné absurdity. Celou hru provází moderátor, který má na starosti průběh křtu koncertního křídla. Uvidíte, co křtu předcházelo a originální rozhovory se slavnými umělci, kteří předvedou své.... Více už prozrazovat nebudu a rád Vás jménem našeho souboru všechny pozvu na říjnovou „světovou“ premiéru. Pro jistotu. Vztahovačnost a podobnost postav bude každopádně čistě náhodná.

Za DS Kolofanti režisér Martin Volf

Kolovečtí překvapí lechtivou komedií

ochotnická
divadla

HELENA BAJEROVÁ

Koloveč – Jako každou sobotu i dnes se s našim putováním podíváme na zoubek některému z ochotnických divadelních spolků. Tentokrát naši pozornost neunikli Kolofantí.

Název dostal kolovečský soubor podle toho, jak obyvatelé Kolovče nazývají lidé z okolních obcí. Jak říká režisér Kolofantů Martin Volf už si na toto pojmenování tak zvykli, že jim přijde naprosto normální.

Soubor čili Marie Divišová, Ahna Perglová, Ludvík Kaše, Václav Pergl, Pavel Souček, Eva Musilová, Pavel Kruml, Petr Behenský, Jana Peclová, Jana Bartáková, Pavel Bouda, Karel Kobr, Petr Hájek, Martin Kopecký, Antonín Pergl, Jana Součková, Martin Volf, Dita Kovářová a Karel Cozl působí pod městysem Koloveč a baví své diváky teprve rok. Ačkoliv má ochotnění v Ko-

lovci velkou tradici, podle slov režiséra je velice složitě slovit o nějaké návaznosti.

„Odmika, kdy zde žádný soubor nefungoval, je velká. Musím však zdůraznit, že Kolovečtí si vždycky rádi zahráli při příležitosti lidové tradice přemílání bab na mladá děvčata,“ říká Volf s tím, že popudem pro založení současného souboru nebo lépe řečeno jeho znovuoživení byla výstavba nového sálu, s nímž dostal soubor kulturní

zájemní na vysoké úrovni.

Kolofantí se hned zpočátku domluvili, že budou autorské divadlo a každý rok uvedou jednu hru ve světové premiéře. Vloni na podzim se představili se svou první, která měla název Křest.

Výhodou autorského divadla je, že se hra píše přímo na míru konkrétním hercům. Zásadou je, aby byla přístupná co největšímu spektru diváků. Nám jsou nejbližší komedie, protože máme za to, že starosti mají lidé čím dál víc a chtějí se určitým způsobem uvolnit, pobavit a na chvíli zapomenout na realitu běžného dne,“ pokračuje Volf.

S vystupováním mimo domovskou scénu teprve začínají. „Není jednoduché najít volné termíny, aby všichni účinkující měli čas. Naposledy jsme hráli v Zahoranech, kde bylo naprosto skvělé publikum a díky organizátorům i výborné podmínky,“ vysvětluje Volf.

Na nazkoušení nové hry stáčí Kolofantům pár měsíců. Scházejí se jednou týdně. „Jak máme nazkoušeno,

mohu demonstrovat na příkladu, kdy jsem po premiéře chvátil za předvedený, téměř bezchybný výkon a jeden z herců konstatoval, že vzhledem k tomu, jak mají natřeno, to ani jinak dopadnout nemohlo. A to je moje režisérské krédo, že pořad bude platit, že umění je především dokonale zvládnuté řemeslo,“ dodává Volf.

A z čeho má režisér Kolofantů největší obavu?

„Z toho, že někdo onemocní a budeme muset zklamat diváky odvoláním představení. Nicméně tomu předcházím tím, že herci nad šedesát let mi musí podepsat, že nezemřou, a ženy pod třicet, že neotěhotní. Mimořádně hořečka u nás v souboru začíná až od 40,5 stupně,“ říká se smíchem Volf.

Za pár dní se Kolofantí pustí do studování nové hry, která se jmenuje Katka a bude z ní matka a jejíž premiéru uvedou počátkem října. I tentokrát se diváci mohou těšit na komedii, která bude malinko odváznější, přesnější řečeno lechtivá.

Divadelní soubor Kolofantí uvádí světovou premiéru - „ Katka a bude z ní matka “

Koloveč - Martin Volf opět nezaháel a napsal pro DS Kolofantí novou svěží a živou komedii z manželského života "Katka a bude z ní matka", ve které se projevují charakteristické rysy autorovy tvorby. Je to tudíž veselohra bujarého žánru protinudné morálně, mlstvy s erotickým nábojem. Nechybí v ní situační a slovní vtip občasně i neuctivý, ale ani vážnější myšlenkové jádro.

Hra vychází z osobních zkušenosti autora, současně skutečnosti a znácné podobných životních situací. Osoby se potýkají se svým vlastním osudem, erotickou zvědavostí spojenou s touhou po nových vztazích a prožitcích. Autor Martin Volf zále vtipkuje tím způsobem, že má pravdu. Nic nepředsírá a bez servítků a iluzí otevírá vrátka do zaběhých způsobů mladá bezdětné rodiny, která se snaží naplnit své životní postáni, ale i do zákulisí je-

jejich rodičů a přátel. Děj se odehrává v obyčvací kuchyni manželů, kde on se rád napije a své erotické fantazie začíná prožívat u monitoru počítače, neboť ona je často unavená. Ale lásku si projevují. Do jejich života se vntšují i kousavě ironické tchyně. Na návštěvu přijdou i dvě kolegyně, z nichž jedna je energická a plná zkušeností a druhá nezkoušené naivní. Další postavy přináší do hry

různé komické situace a jsou plně překvapení, nečekaných vztahů a představ. Jak nakonec vše dopadne? Rozuzlení nemůžeme prozradit. Výsledek bude jasný každému, kdo má smysl pro lidskou povahu, ženský instinkt, sexualitu, humor a trochu kořetnosti. Mají pravdu ti, kteří tvrdí, že smích nás pohoršuje? Smích svítí a září a dotýká se celého našeho života. A trochu vyznání na závěr.

Na divadle je totiž nejkrásnější setkání hry, herců a autora s publikem a z toho vzniklý určitý stav napětí, bez čehož by divadlo nemělo smysl. Vy diváci můžete srovnávat osudy postav se svým, pochopit je a získat nová poznání a zkušenosti. Pokud je hra kvalitní, pak tento pocit ve vás vyvolá a autor i herci dosáhli svého cíle. Na její dvojnásobení se diváci mohou těšit i a 8 října. (red)

Kolovečtí ochotníci jdou do finále

HELENA BAUEROVÁ

Koloveč – Již pouhé dva týdny mají kolovečtí ochotníci na 'dopilování' nové hry, kterou pro své publikum po roce opět nastudovali. Po úspěšné hře Křest, kterou pro soubor s patriotickým názvem Kolofantí napsal režisér spolku **Martin Volf**, je zde další. Premiéru komedie **Katka** a bude z ní matka uvidí diváci již 1. a 8. října.

Na co se mohou diváci těšit?

I letos půjde o komedii. Sáh jsem jen k lechtivějšímu tématu.

Z čeho jste čerpal nápad tentokrát?

Hra se týká partnerského života. Proto se stačí podívat kolem sebe, kde je inspirace spousta. Právě partnerské vztahy se týkají každého z nás.

Kolik času potřebujete na napsání nové hry?

Nejdřív si ji napíšu v hlavě. Během pár dní ji hodím na papír a pak ji nechám nějakou dobu uležet. Když se k ní vrátím, udělám vždy několik úprav a doladím ji. Mám ji vždy napsanou s velký předstihem. Už je připravená hra na příští rok a právě jsem dokončil hru i na rok 2013.

Zmínil jste lechtivé téma. Prozradte něco bližšího.

Hra se točí kolem partnerského vztahu třicetiletých manželů. Protože k manželství patří i sex, nemohli jsme ho v naší hře opomenout. Diváci však mohou být klidní, protože na jevišti se nebudou dít žádné nepřístojnosti. Jak řekl jeden náš kolega: „Není to vulgární, naopak odvážné se do takového tématu pustit, protože dobře vím, že lidé se na tohle téma těší, i když se o něm veřejně stydí mluvit“.

Neměli představitelé hlavních rolí

MARTIN VOLF.

tomto ohledu nějaké zábrany?

Hlavní mužskou roli jsem svěřil Petru Hájkovi, který je velice šikovným a schopným hercem. Co se týká jeho partnerky, udělal jsem tentokrát výjimku a nechal jsem výběr na něm samotným. Bylo to právě proto, aby se jim spolu dobře hrálo a do jejich výkonů se nevrátily zábrany. Jakou partnerku si Petr Hájek vy-

bral?

Sáhl zcela mimo soubor. Ženskou hlavní roli zahraje Kristýna Bláhová ze Staňkova. Je zajímavé, že není členkou žádného souboru a nikdy předtím divadlo nehrála. Musím však podotknout, že přes kruté začátky se se svou rolí velice dobře ztotožnila a její výkon bude výborný.

Hra nese zvláštní název Katka a bude z ní matka. Proč jste se pro něj rozhodl?

Název je vševystihující. Naplněním každého vztahu jsou děti a většina párů po nich touží. To je ústředním motivem hry, proto tomu nebude jinak ani u našich hrdinů. Aby jejich partnerský vztah něčím pokračoval a v něco vyústil, musí překonat spoustu problémů.

Máte čtrnáct dní před premiérou a to je pro soubor hektické období. Vy jste si právě teď poranil kotník a jste

DIVADELNÍ SOUBOR KOLOFANTÍ se letos pochlubí lehce erotickou komedií. 2x Foto: Archiv souboru

nechodící. Jak to všichni zvládáte a nejsou tedy premiéry ohroženy?

Kdepak. Vše proběhne, jak má. Jdeme do finále a herci už jsou na představení připraveni výborně. Zkoušky probíhají podle plánu díky mé manželce, která mě na ně trpělivě vozí.

Ještě jsou k dostání vstupenky na představení?

Podle posledních informací zbývá už jen pár posledních vstupenek, a to i přesto, že zahrajeme dvě premiéry a do sálu kolovečského kulturního domu se vejde dvě stě dvacet diváků.

Kolofanty prohibice nezastaví

Domaž. deník 10. 9. 12

Kolovečtí ochotníci finišují se zkouškami nové hospodské komedie, kterou jejich principál napsal před čtyřmi lety a dnes má neuvěřitelně aktuální téma pančovaného alkoholu

HELENA BAUEROVÁ

Koloveč – „Hoď nám sem pivo a velkého panáka. Hoď sebou mladěj, nebo se tady snad místo chlastu točí autobusy?“

Tak nějak začíná nový kousek kolovečských ochotníků.

Premiéry komedie s názvem Přijďte k nám zase, my k vám taky nechodíme, chystají Kolovečtí už na 6. a 13. října. Děj tentokrát vtáhne diváky do malé vesnické hospůdky, kde se postupně

schází štamgasti a seznamují se s novým hospodským. V hospodě se ale začínají dít zvláštní věci, mezi nimiž nechybí ani podezřelé nápoje.

„V jedné fázi hry přinese manželka hospodskému pančovaný alkohol, který je pak přeléván do originálních lahví. Může to vypadat, že jsme zareagovali na současný aktuální stav, alenění to tak. Hru jsem napsal už před čtyřmi lety, když jsem v hospodě přesně takový alkohol dostal,“ řekl Martin Volf, autor scénáře

a režisér v jedné osobě.

Kolofanty nezastavila ani prohibice a na jevišti se při zkoušce pilo, co hrdlo ráčí. Hospodský nestačil nosit pivo a štamprlata.

„Pivo pijeme opravdické, ale místo kořalky je vždy nealkoholický nápoj, který danou kořalku barevně připomíná. Jinak by to ani nešlo, protože kdyby herci vypili sedm velkých štamprlí za sebou, jak to mají ve scénáři, asi by to nedopadlo dobře,“ směje se Volf.

V hospodské komedii se v roli Pavliny, ženy hostinského, představí nová členka souboru Alena Dolejšová, jež je současně i kostymérkou.

„Zkoušky celkem zvládám, ale nevím, jaké to bude před nabitým sálem. Nikdy předtím jsem totiž divadlo nehrála,“ říká Dolejšová.

Že bude sál Kulturního domu v Kolovci, kde se premiéry konají, opravdu nabitý, je jasné už dnes. Obě představení jsou beznadějně vyprodaná.

PŘIJĎTE K NÁM ZAS, MY K VÁM TAKY NECHODÍME. Tak se jmenuje komedie, kterou ochotníci uvedou už začátkem října. Foto: Deník/ H. Bauerová

Kolofanti ani tentokrát své diváky nezklamali

HELENA BAUEROVÁ

Kolovec – Bouřlivým potleskem a spokojenými úsměvy diváků byli odměněni po své sobotní premiéře kolovečtí ochotníci.

„Náramně jsme se bavili, ostatně jako pokaždé,“ nechali se slyšet nadšení diváci.

Nový kousek, který pro divadelní soubor Kolofanti opět napsal a zrežisoval Martin Volf, pozval tentokrát diváky do hospody. Děj se odehrával ve vesničké hospodě, kde skalni štamgasti nevráživě hledí na kazdého nového, kdo do jejich hospůdky zavítá, což vyplývá i ze samotného názvu komedie. Přijďte k nám zase, my k vám taky nechodíme.

Druhou premiéru chystají v Kolovci už tuto sobotu, ale i ta je už beznadějně vyprodaná. „Zahrajeme ještě v Zahoranech, Horšovském Týně a jedno představení přidáme doma. Pojme ho kabaretně. Diváci hndou sedět u stolu v piva a hospoda bude jak na jevišti, tak v hledišti,“ řekl Martin Volf.

KOLOVEČTÍ OCHOVNÍČKÁŘI za své výkony od diváků obrovský potlesk. Foto: Deník/Helena Bauerová
KRML BĚHEŇCI
DOLEJŠOVÁ
BUŘŇOVÁ
PERDELIN
KOJZM
BAJ

SOUČEK **HÁJEK**

SOUČEK **Y. PERDEL**

KOBR

Novoroční pochod Kolofantů

Divadelní spolek „Kolofanti“ uspořádal pro své členy a přátele Novoroční pochod. Po společném přípitku a pořízení společné fotografie na parkovišti „U rymika“ v Kolovči se všichni vydali na pochod okolní krajinou na nejvyšší bod „Cingrošák“ v lese Radlice, kde následovalo občerstvení a opékání vuřtů. Pochod byl ukončen závěrečným posezením s živou hudbou v hospůdce Na Zichově, které se protáhlo až do večerních hodin.

Václav Pergl

Pochod Kolofantů

Nový rok 2017 zahájil divadelní spolek „Kolofanti“ v sobotu 7. ledna již šestým pochodem k poznávání zimní krajiny a posilování kondice. Všechny trasy těchto novoročních pochodů připravuje velice zodpovědně místopředseda a jednatel v jedné osobě Pavel Kruml. Všem členům divadelního spolku posílá e-mailem pozvánky s podrobnostmi k cestě, přidá i mapu s vyznačenou trasou a na závěr dodá i pár dobrých, drobných rad na cestu. Občas obdržíme ještě nějaké SMS zprávy. Letošní plán byl na zříceninu hradu Rýzmberek. Protože celý plánovaný pochod pěšky z Kolovče v mrazivém počasí byl velice náročný, rozhodl se, že se dvěma auty dopravíme do Němčic a odtud vyrazíme. Sraz byl v Kolovči v 10 hodin a po chvíli se vyjelo. V Němčicích na křižovatce někteří navrhovali jít přes Vejprahy, ale ujistili jsme se v tom, že cesta, kterou Pavel naplánoval po silnici kolem Plání a do Podzámčí, bude v tomto větrném mrazivém počasí a vrstvě sněhu nejlepší. Takže se vyrazilo vpravo! Pochod nám vzájemným povídáním, různými vtipky, fotografováním i obdivuhodnými panoramaty dobře ubíhal. A to už vcházíme do malebného podhorského Podzámčí. Někteří zde nebyli vůbec anebo před mnoha lety. Obdivujeme vesničku i nádherný výhled do kraje. Cíl naší cesty je nadohled. Trochu zrychlujeme a jsme na Rýzmbereku! Hladoví a trochu vymrzlí děláme ohýnek ze dřeva, které připravil doma Pavel, a po cestě se střídavě v tašce neslo. Vyndáváme netrpělivě uzeniny, chleby, hořčice, tácky a termosky. Jaké je to blaho, trochu se ohřát, pít teplý různě ochucený čaj či svařák a v zimě na sněhu si opékat. Poté zahladíme stopy a pomalu sejdem na okouknutí přírodního divadla, kde by si někteří s chutí zahráli. Nazpět jdeme stejnou cestou, je nám dobře a náš pochod končí u aut v Němčicích. Do Kolovče přijíždíme ve 14 hodin a těšíme se na teplé sprchy či vany.

Jana Bartáková

Režisérka Šmejdů přijede do Kolovče na Předváděčku

HELENA BAUEROVÁ

Koloveč – Kromě nezadržitelné se blíží premiéry s názvem Předváděčka žene kolovečské ochotníky k co nejlepšímu výkonu i návštěva režisérky filmu Šmejdů Silvie Dymákové.

Návštěva to bude vskutku na místě, protože nejen Dymáková, ale i režisér Kolofantů Martin Volf se nechal inspirovat cílenými nátlaky na seniory, kteří jsou nevybíravými metodami přesvědčováni k nákupu předraženého a často nekvalitního zboží.

„Hru jsem napsal před třemi lety, protože tímto tématem se zabývám už devět let, a říkal jsem si, že až ji budeme hrát, zřejmě už nebude aktuální. Opak je pravdou. Tehdy jsem nemohl tušit, že to vlastně bude téma roku,“ říká Martin Volf s tím, že okamžitě ho napadlo pozvat Sylvii Dymákovou. „Měli jsme úplně stejný nápad, a co je pozoruhodné, že i v mém scénáři důchodce jeden z hrdinů pojmenuje stejně,“ pokračuje Volf.

Sehnat Sylvii Dymákovou byl pro Martina Volfa vskutku oříšek.

„Nejhorší bylo propracovat se k jejímu e-mailu. To se mi po dlouhých peripetích podařilo, napsal jsem jí, ku-

PŘEDVÁDĚČKU uvedou kolovečtí ochotníci již 5. října. Na fotografii z kostýmové zkoušky je Petr Hájek a Pavel Kruml. Foto: Deník/ H. Bauerová

podivu se ozvala a nejen to, pozváni na premiéru, která se koná 5. října, přijala. Mluvili jsme spolu i telefonicky a je to velice příjemná žena, takže se opravdu těším, že to vyjde. Pro soubor je to motivace ke snaze,“ popisuje Volf.

Režisér letos změnil žánr, neboť Předváděčka není čistou komedií, ale spíše tragikomedií k zamyšlení. Diváci se ale mohou těšit i na další novinku, již bude úplně nová scéna.

„Posunuli jsme se o úroveň výš. Scéna se bude během představení několikrát měnit. Vytvoříme prostředí hospody, kde se koná před-

váděčka, a pak bytu. Bude to náročné a musíme to udělat tak, aby diváci dlouho nečekali na pokračování děje. Na stěhování máme dokonce vlastní scénář, aby každý přesně věděl, co má popadnout a odnést,“ dodal Volf.

I tentokrát se publiku v Předváděčce představí čtrnáct ochotníků. Role podvodných prodejců ztvární Petr Hájek, Pavel Souček a Alena Dolejšová.

První premiéru mohou diváci zhlédnout v sobotu 5. října a druhou o týden později v sobotu 12. října vždy od 19 hodin v Kulturním domě v Kolovči.

Kolofantí pobavili Předváděčkou domažlické publikum

Domažlice – Kolovečtí ochotníci v sobotu večer představili domažlickému publiku svůj nejnovější kus. Hra Martina Volfa *Předváděčka* pranýřuje nešvar prodejních předváděcích akcí. Ochotnický soubor Kolofantí s *Předváděčkou* již sklídl úspěch nejen u domácího publika při čtyřech beznadějně vyprodaných představeních, ale také v Zahořanech, Hradci u Stoda, Pláších či Stříbře. Chystají se i na divadelní přehlídku do Žlutic.
Text: Josef Babor, foto: MKS Domažlice/ Stanislav Antoš

Předváděčka kolovečských ochotníků se hrála i na Vysočině

HELENA BAUEROVÁ

Koloveč – Hra Martina Volfa z Kolové Předváděčka, jež pokračuje na čísné nátlaky na senlory, kteří jsou nevyhřívá- vými metodami přesvědčová- ní k nákupu předraženého a čarot nekválního zboží, má- la v našem regionu v podání kolovečských ochotníků dva- nact repríz.

Hra okouzila nejen reži- séřku filmu Smejdí Štvali Dy- mákovou, ale také principlála a obnovitelle tradice ochotni- kého divadla Věclinec ze Zho- řu Jihlavy Jiřího Kůčera.

Po ročním přemlouvání Kůčera i Martina Volfa hru dostal Zhořští Předváděčku ve svém divadle zahráli mi-

nulý týden a Kolofantl byl u toho.

„Z pozice autora divadlní hry má soubor ze Zhoře velmi příjemné překvapení jak kvá- litním a přesným provedením a hereckými výkony, tak i vyládnutím technických úskalí hry,“ řekl Volf, který dlouho váhal, má – li s volit, aby hru púřčil.

„Měl jsem strach, aby byla hru dobře zpracovaná. Dal jsem si podmínku, že hra bude nastudovaná bez velkých úprav. Zhořští ve svém ná- studování měli samozřejmě své prvky, ale jinak to bylo moc pěkné,“ pokračuje Volf.

Kolegové ochotníci si ná- vštěvy Kolovečských velice považovali.

„Překvapilo nás, jak vřelě přijeli, tak i pohostinnost, na kterou budeme dlouho vzpo- minat. Také atmosféra krás- něho venkovského sálu, který byl zcela naplněn. Byla ná- herma. 160 diváků zcela po pr- vu ochotňovalo herce hnutí- vým podléskem. Při hře jsme se já i naši herci náramně ba- villi, když sledovali své vlastní repliky.“

Do Zhoře na Předváděčku vyrazilo třináct členů kolo- večského souboru, z nichž měl Martin Volf také ohrovskou radost.

„To, že jsme vyrazili v tak hojném počtu, svědčí o tom, jak na tom jako divadelní par- ta jsme. A toho si já osobně oc- tím nejvíce,“ dodal Volf.

KOLOVEČTÍ OCHOTNÍCI na společné fotografii se svými kolegy ze Zhoře a Jihlavy. Foto: archív souboru

Kolofanti budou privatizovat zoologickou zahradu

HELENA BAUEROVÁ

Kolovec – Kolovečtí ochotníci se pustili do studování dalšího divadelního kousku z pera jejich princepala Martina Volfa.

Tentokrát pozvou své diváky do zoologické zahrady, přestějí do kanceláře jejího ředitele, kde se děj černé cizy komedie odehrává.

„My Češi máme rádi černý humor a v této hře o něj nebude nouze. Půjde o výhušnou komedii z prostředí zoologické zahrady. Děj nás zavede do bohatýrských devadesátých let, kdy se začínalo podnikat. V naší hře půjde o privatizaci ZOO. Příběh je zajímavý a vě-

řim, že bude pro diváky atraktivní.“ Fekl autor hry a režisér koloveckých ochotníků Martin Volf.

Kolofanti se do nového kousku naplno pustí začátkem dubna. Všichni herci ale už vědí, co je čeká, neboť mají za sebou dlouhou zkoušku.

Jak Martin Volf prozradil, na jevišti se představí patnáct herců plus jedno zvíře.

„Samozřejmě, že nebude šiva, ale v roli zvířete se představí jeden z našich herců. Ve hře jsou dvě ústřední role, a to ředitel ZOO, kterého hraje Pavel Krutl, a jeho sekretářka v podání Kristýny Bláhové.“

Zkoušky nebudou jednodu-

ché.

„Myslím, že jsme se za ta léta už celkem vyhráli, ale můžeme ještě hodně zapracovat na svyžnosti. U cizy komedie je důležitý rytmus. Hra se musí odehrát v poměrně rychlém tempu. A právě to bude dost náročné. Na jevišti se střídá patnáct herců, takže je tam spousta nástupů. Musíme to nacoušet tak, aby se někdo nikdy nezapomněl,“ pokračuje je s úsměvem Volf.

Do premiéry ZOO, která bude jako vždy první a druhý víkend v říjnu, je relativně dost času, ale studium nové hry není v současné době jedinou aktivita Kolofantů.

„Máme před sebou ještě pár

představení naší loňské hry

Srovnaj mu tu cepici. Protože poslední představení chceme zahrát na divadelní přehlídce ve Zlutečích, stále hru plýžeme. Nechtali jsme si představení zaznamenat na DVD, pouštíme si ho a plýžeme chyby. Pro herce, kteří chodí do zaměstnání, uči se novou roli, hraji staré představení a musí se v něm pořádk zdomalovat, je to dost náročné,“ dodal Volf.

Představení koloveckých ochotníků Srovnaj mu tu cepici mohou navštívit diváci 18. dubna v Pochovcích, 7. května v Praporečtích a také 20. května v Horskovském Týně.

SROVNĚJ MU TU ČEPICI zahráji Kolofanti ještě v Praporečtích, Týně a Pochovcích. Foto: Deník / Helena Bauerová

V Kolovčích po pěti letech přemelou báby

KRISTYNA BUBLŮVÁ

J. BARTÁKOVÁ

A. PERGLOVÁ

T. PERCL

M. DIVIŠOVÁ

KOLOVEČ | „Teď vás tady přeměříme a jestli někdo přibere, musí to hned nahlásit.“ vtipkoval Martin Volf, režisér divadelní hry k přemlání bab v Kolovčích na jedné ze zkoušek. Kolovčiči se totiž pilně připravují na velké divadlo. Po pěti letech se v Kolovčích zase přemelou báby na mladé silně panny.

Zkoušky ochotnických herců, jejichž základem tvoří divadelní spolek Kolofanti, není ale jen o zábavě. Je to především velká dřina. „Hraje tam pět desítek lidí. Je to opravdu náročné. A to i přesto, že někteří to už hrají poněkolkrát. Zkoušíme zhruba půl roku,“ přiznal Volf.

Tradice přemlání bab v Kolovčích pochází už z roku 1863. Národopisná slavnost a pověst vznikla z hospodské sázky dvou místních občanů. Ze začátku se báby mlely o masopustu, od 40. let vznikla samostatná akce.

Několik let už je k přemlání napsána také divadelní hra, která trvá zhruba dvě hodiny. „Má dvě dějství. V prvním zasedla obecní rada a dává za úkol postavě mlýn na přemlání bab. Text je vždy okouřen nějakou hláskou ze současnosti. Myslím, že se diváci zasmějou. V druhém dějství dojde na samotné mlčení, které je zase zpestřené tím, že meč se mlýn seřadí, vylezá místo mladých děvčát na příklad mimino, dívka se psem nebo bába s vousy,“ popisuje režisér.

Nácviky divadelní hry k přemlání bab jsou v plném proudu. Herce čekají ještě tři zkoušky. „Nejhroší bylo sehnat mladé chasníky,“ přiznal režisér Martin Volf.

Samotný unikátní mlýn pochází z padesátých let. „Je rozložený a sestaví se jen na přemlání. Vždy ho vezou dva tažní koně,“ popsal Volf. Vnitřní mechanismus mlýna pry' dokáže rozložit staré tělo ženy a zpět ho složit na mladé. Jak to ale funguje doopravdy? V násypec mlýna jsou už před samotnou

hrou schovává mladá děvčata a báby, se kterými se postupně přidávají. „Sfrzíme tam po lavičce a dole nás někdo chytá. Je tam potom dost těsno a také horko, ale dá se to vydržet,“ přiznaly s úsměvem „báby“ Anna Perglová a Jana Bartáková.

Letošní přemlání bab připadá na 16. srpna. Loni si tuto nevidanou událost nechal ujít přes pět tisíc lidí. „Pro herce je to nádherná, když vidí tolik diváků. Hlavně aby nám vyšlo počítání,“ uzavřel herec Karel Kolr, představitel rychláře.

Fotografie na www.5pluz.cz